

הבריגדה העברית

(דברי שר החוץ מ. שרת ביום 12.6.1953 בקורס לפדריגי)

קיסטריה צבאית).

DOC01140

אני מבין עלי לספר כאן על פרשת התחנכות והגיון של היישוב במלחמה העולם השניה. אני רוצה להזכיר ולומר שכאלה רואים אני בדבר בלי כל רשיות, ולמעט לאן כל הכה עצית. היפכים האחרוניים היו ימים טרוריים ביומת, הן מעת אורחים שהיו לנו והן מחתמת תקריות שוכות שתרידו אותנו פאך, ולא מספקתי לא לעיין בחומר ולא לסדר בתוך ראשי את תוכן העניינים.

את התחנכות היישוב במלחמה העולם השניה יש לראות פאך

אחד כאחד השלבים בהתקבשות היישוב לעם ובהופעתו כגורם מדיני עצמאי בזירה העולמית. יש לראות את המפעל הזה מצד שני כחוליה שלשלת המאפסים לגבות כוח עברי חזין לחגנת היישוב ולמחלטה על אסיפותינו המדיניות לעתיד לבוא, מאפסים ש תמיד חתרו לנצל בכל ההזדמנויות שניתנה על-ידי מצרפתם המסייעת כדי לכובע עמדות וולומות שלבי יעילום יומת גבורה בפיתוח הקשר הצבאי שלנו.

יש לראות את המפעל הזה שלישית כהופעת היישוב על במת ההיסטריה היהודית, ככינוזם העם היהודי כולם, הפעלת בשמו ולמען כבתו.

שלשות הפנים האלה שהו לתבונת התחנכות היהודית בכללותםaziיבים כבר את המכיעים הנפשיים שפלו בה, שהביאו המונע אכזריים ובתוכם גם לא כל כך צערירים, ברובם גברים, אבל גם מספר דין ניכר לפדי ממד' תזון ההוא של נשים - לנוטש את משפחותיהם, את מסלול חייהם הסדר, ליהפוך לחיללים ולזאת לנדרדים בטרחקים, להימתק מהארץ לעיתים למשך שנים, ובמקרים רבים למשך כל תקופת מלחמת העולם.

הרקע שעליו התחוללה ועליו נתבעה לפועל התגובה זו - ואני סבור כי מותר ומוסדר לקרוא לה תגובה - היה רקע מסובך מאד. כדי לעת邑 הייסוב לא היה חשיבת מדינית עצמאית. הוא היה כפוף מבחינה מדינית לשיטון זה, לשיטון המנדט הבריטי. גם אילו היו היחסים בין היישוב ובין שלטונות המנדט ייחודיים במיוחד, ואפילו ירידותיים - אילו היו - גם אז לא היה ניתן, על כל פנים על נקלה, לישוב חוות להופיע ב חזית הפלישה העולמית, בזירת קרב, כבוד עצמי הנסה את דגלו והופיע כאומה עצמאית בעלת ברית נוספת מעצמה הלאומית. זאת אומرت, לא היה ניתן לישוב לתקיים צבא עברי, לוهم במערכות הפלישה העולמית, כאשר צבא לאומי זה הוא אחד סימני התיאר הטענניים ביותר ואחד הביטויים המשמשים ביותר של עצמות מדינית, ובאי עצמות מדינית אי אפשר להניע לצבאו.

ולכן האנשי היו נתבעים טריילא למתלב במערכות צבא זו ולא לבוא על מלוא סיפוק משאלתם של הופעה כחילים יהודים וכמהווים צבא עברי.

אבל היחסים לא היו תקיניים, והדבר סביר מאד את המערכת. ידוע, בשנת 1939 אירעו בחיקנו שני דברים: לא רק שבאותה שנה הוכרזה הפלישה העולמית שקידדה מערכות עולם וגם הביאת מסורה סכruitת - גם טראגיית וגם מצילה ומעלה בסופו בחיה גען היה זדי, אלא באותה שנה נשתנה מכליות שיגורו כיון המדיניות של שלטונו המנדט על-ידי ההכרעה שנשלמה באותה שנה והספר הלבן שנמפרסם ביוני 1939, אשר כרתו תהום בין היישוב ובין שלטונות הבריטי והע醍יד את שני הגורמים האלה זה פול זה כגוראים אויבים לטעת איש לרעתו. הרי שההתנגדות כביטוי לרצון היישוב להיכנס לפלישה ולמהות מה גורם, וכיון שהזרה הפ羞ית היחידה, המוגרת היחידה שכח היא

יכלה להתבסס ולתוכה היה יכול להשתלב היהת טסגורת הצבא הבריטי המנדובות זו הייתה ארכית להתקבר על מועד נפשי חמוץ וגם על שיקוליהם פדייניהם רציניים שליליים מאי כדי להגיע לאפשרות של כניסה אותה טסוגרת.

אם הדבר הזה נעשה, הרי זה מושם שהמניעים החשובים של ההתקדבות היו יותר חזקים מהגורמים השליליים, מהגורמים הפסיגיים. אולם בפועל של היישוב היו קבוצות והיו אישים שאו הרցו להילחם תחת הדגל הבריטי, והתקנות ותשנאה לבריטניה הכריעו אזם. אבל לא כן היה לבני היישוב בכללתו, ושני גורמים עיקרי הכריעו את הכספי:

הגורם הראשון היה אופיה היהודית הפיחודה של המלחמה העולמית היהודית אשר סבבינה זו כסחה לא היה לפניה, והבה נקווה שלא יהיה עוד כזאת. אם נגזר על האבושים לשאמ עד כשלמה עולמית, הבה נקווה שלא תהיה מלחמה כזו סבבנית העם היהודי כפו מלחמת העולם השנייה. במלחמת העולם הראשונה, שגש בה לא היהת תכועת התקנות עברית, נלחמו יהודים זה טול זה. הסוגדייה הגדת אירעה אפילו מחי היישוב הקטן. היו מעתנו שם ראשית מלחמת העולם הראשונה הוכרחו להיכנס לצבא העותומאני. הארץ הייתה אז חילק מהאים פריה העותומנית. אני חייתי אחד מלאה. עם שלמי מלחמת העולם הראשונה כמו הארץ הבודד העברי הראשוני, וחברי הקרובים ביוטר היו בראשי התקנים לגדרה ההוא. וטקרה היה הדבר שלא נפושנו בחזיות זה טול זה. מבבינה מדינית נלחמו בני מחותם איש בגדי דעהו. ולגביה העם היהודי כולם אין כל ספק שכן הדבר, המוני יהודי אנגלי ורומי היה בצבאות של ארצותיהם ובמלחמו נגד הצבאות

12.6.1953

DOC01140c

לא כן היה המצב במלחמת העולם השנייה, שבה הן מבחןיה מדינית וכ نفسית והן מבחןיה טענית היה העם היהודי כולם מעבר אחד כל החזיות, והכוח שנלחם מהצד שכבוד היה כוח שיצא למלחמה השמד על העם היהודי כולם, ואילו הוא ניצח במערכות התייא, אז יימצא שבשבילו זה לא היה נצחון פכרי וואהנויות היתה מתגברת על כך בעבר תקופה. אבל הנצחון הזה שלו במלחמה העולם השניה היה עלול להוביל לידי השמדת העם היהודי מפל פנוי הארץ. הראייה היא שהוא גלגול כפוף להשמדת העם היהודי באירופה. מכל שלושה יהודים באירופה נטבחו שנים על ידו, וכך יצא שכלל שלושה יהודים בעולם אחד נשמד. ובכןacci אומר: המכίיע הנפשי העמוק בוותר היה להיבנו למלחמה זו כדי ללחימה נגד אויב העם היהודי; להיבנו למלחמה זו כדי לנתקום; להיבנו למלחמה זו כדי להшиб מלחמה שערת. והתחביה העצמאית הזאת קיבלה כוח מפניהם. שני טעמים: ראשית מפניהם שהארץ עד מהרה נעה לעורף של חזית ועטדה בכל עת ובכל שעה ליהפוך לחזיות. ועל הארץ הזאת ודרך הארץ הזאת זרמו בני עמים שונים, איש על מchnerו ואיש על דגלו, שייצאו להילחם. פה היו אנגלים, פה היו צבאות מכל חלקי האימפריה הבריטית: אוסטרלים, ניו זילנדים, דרום-אפריקאים, קנדאים - פה ובסביבה הקרובה. פה נלחמו עםים אשר אייכרו קנים, קנים - פה ובסביבה הרחוקה. פה היה צבא פולני שהتلך מהפליטים לשעה את עצמאותם ואת ארצותיהם. פה היה צבא יווני שפעמים צ'כים; צבא הפולניים. פה היו יחידות צ'כיות שבויסו מתוך פלייטים צ'כים; צבא יווני גם כן היה. היה פה כוח צרפתי חופשי של אנשי כוחות דה-גול. אני סוקר על פני כל שנות המלחמה, והטראה הזאת שעמים שונים באים הנה להילחם, ותוך כדי כך מגינים על הארץ ומוסיפים במערכות שב죽ם כל העם היהודי תלוי בתוכחותיה יותר מאשר כל עם אחר, כאשר לא עמדה על הפרק השאלה אם העם האנגלי יהיה או ימות, כי אם היתה

שאלה אם העם האנגלזי יהיה חפשי או לא. אבל בשביב העם היה ודי עטדה שאלת הקיום. הדבר הזה היה לביתי נושא.

הגורם השני הייתך עטוף היה זה: בכל מקום בעולם אמנים ידעו היהודים כי קיומם עומד על הקלה. אבל הם לא נלחמו על פי בחירותם זה פשוט. הם נלחמו בתנאי חוקי הארץ שבתוכן הם ישבו. אם ארציות אלה היו ארצות דטוקרטיות, ובמקרה שהממשלה להיכנס למלחמה נתקבלה על דעת המוסדות הבוחרים שלהם, על דעת הפרלמנט שלהם – אז גם היה ודי אם כאזרחים באותו מדיניות, כבוחרים ובוחרים (היו ממשלה שבראשן עמדו מיניסטרים יהודים) – היה להם חלק ונחלה בהחלטה זו. אבל היה להם חלק ונחלה כאזרחים של אותן המדיניות ולא היהודים. בשום מקום בעולם לא נפלה הכרעה פשוטה של העם היהודי לומר: המלחמה הזאת היא מלחמתנו, אנו בככسى לתוכה כגורם לאומי. המקום הייחיד בו ולם שבו בינתה לעם היהודי אפשרות לקבל החלטה כזו על דעת עצמו היה ארץ-ישראל של איז, ארץ-ישראל שלא הייתה עצמאית.

הישוב היה כפוף לשיטוֹן המכנדס. פה הייתה הצליפות מסיבות מסוימות, בארצן הזה לא הייתה חוכמת צבא, לא הייתה קונספירציה, לא רק מטעם פורטלי שזו הייתה ארץ טנדס, אלא מטעם מדיני שזו הייתה ארץ נפולוגת בין יהודים וערבים, ולב העربים לא היה בתוך המלחמה שלtron המכנדס לא רצה לכפות על העם היהודי את ההשתנות במלחמה בגין ווד לרצונו. הוא חש טад עליידי כך להסתכן אותו יותר מדי.

הגבלה הזאת הייתה שנרכה את החירות לעם היהודי להגדר את עצמו במלחמה, היא שנרכה לו את האפשרות הזאת, היא שהטילה עליו את ה חובה הזאת. ונוצר מזב שעיל פנוי כל העולם כולו נשאר רק פינה אחת שבה נשאר היישוב היהודי קיבוץ היהודי, נשאר חופשי

להבהיר את עצמו על דעת עצמו, מרצונו החופשי, שום גורם אי-נו יכול להכricht אותו לנכונותו עד דעת זו או אחרת. אם הוא מחליט לא לחי ללחמה, אין שום אונס עליו להיכנס למלחמה. אם הוא מחליט להילחם, יש לפניו אופציות להיכנס ללחמה. אבל ההחלטה היא שלו. כמובן, הוא יוכל להשאינו ולו פקיר את ההחלטה זו לרצונו הפרטני והחופשי של כל פרט ופרט, וזאת אונרטת המוסדות העליוניים של היישוב, הסוכנות היהודית, הוועד הלאומי, הבזיזות הנבחרת הרשמית הטוסמכת של היישוב הפלגתי בתוכה אם רוח העצם או היה ודית. היא יכולה לעמוד מחד ולחשוב: יעשה זאת כפרט, כי אז הוא עושה זאת כפרט, הוא עושה זאת כאדם.

כלו הרבה פרטים מתוך הארץ לעשות כל, אבל פה ניתנה אופציה לשוב להופיע כעם. וכך אסר התעטנו בדבר זהה, אמרנו לעצמו: אנו עומדים לבחון בשם העם היהודי כולם על-ידי זה שבדקנו נוכנים לאפשרות לשוב בבחירהו החופשית נוכנס ללחמה זו ושהוות לחמה. העם היהודי כולם בחירתו החופשית נוכנס ללחמה זו ושהוות בה גורם מדיני, באשר אנו הכרנו איהו היחידים היחידים בעולם שיש להם אפשרות לקבל את ההחלטה זו באופן חופשי על דעת עצם כחביבה לאומית עצמאית. ברור שהופעתנו הצבאית אחר כך לא תהיה עצמאית גמורה, אבל החלטה להקים את החטיבות האלה מהי החלטה לאומית עצמאית שום גורם חזק לא כפה אותה עליו.

המג'יע הראשון שציינתי, הטענה בפנוי אומות העולם שهم נלאוטים ואנחנו כאלו עומדים פנוי - זה כמובן התהדר כאשר התבגר שיבנה סכינה לארץ-ישראל כשלעצמה. היתה זו אז שאלה של הגנת הארץ פגשו כטשטו, והגנה לא רק במובן הגוון של הפלת. וזאת אומרת הבנת כל נקודת ונקודת, הגנת הארץ בכללותה בפנוי כיבוש שפירושו השמדת היישוב. אבל עד טהרתו התבגר כי אין לאנטאה להפריד בין הבנת

ויאירתה הייחידות והחסיבות הילו מכך ופה שבן הגנת הארץ היממה אחד
הטמיעים הכביריים ביותר ובכוחה גם השגנו אפשרויות ליצירות מסויימות.
אבל קודם כל התכור עד מהרה שהגנת הארץ אינה יכלה להתחילה דוקא
ברקיה בזרום, כמו שאללו הgiיה הסכנה מצפון היא לא הייתה יכולה להתחילה
בראש הנקרה. אלא אם יש חזית במצרים העוזרת את האויב מלבוא לארץ,
אז זוהי חזית שלנו ממש באזתמה מידה כמו שהחזית הייתה נפתחת ברפיח.
ואזנו דבר אם הייתה סכנה מצד סוריה בתקופה שהיא הייתה בידי וישי
ועזה ליהפוך לבסיס גרמני, או אם היה מקומם שפרץ פרד בעיראק שעמד
להפוך אותה לבסיס של יחידה צבאית גרמנית ואולי ממש הזמן לבסיס
מרחבי רצינוי - כי אז חזית שלנו מטיילה משכה אותה לפנים סורית או
כלפי עיראק.

אבל יתר על כן, לא בכל תקופה המלחמה היה המצב כזה שכשופת
סגה בלתי אמת, שבטיידה שהיטלר בטענו כלפי תזרע מתיכון פלש
קדום כל ליוון, היה שיקול למפקדה של בעלות הברית לעזרו אותו כיון -
נשיון שלא האליהם וננמר בכשלונו, ואשר בעצם הוחלת עליון בונדרון
בנגוז לרצונו של המפקד בטורם התיכון. אבל בטיטה שנעשה מאטז כוח
עובי, סמץ זה חייב אותנו להשתחרר, באשר בזאת היה נסיון לעזרו את
האויב מלעבורה את בסיס הים התיכון ומשיכנו לטזרע מהיכון.

אבל כל זה היה בתקופה ידועה, ואני מדבר על מה מבחינה
טרחנית. מתקופה זאת לא ארcta כל ימי המלחמה. גשטו הגרמנים. ובאה
תקופה כאשר חלפת הסכנה מעל פנינו הארץ, והמלחמה בכלל נטה את תזרע
התיכון ועברה לאירופה, וזה לא פועל יותר המג'ע של הגנת הארץ אלא
פעל מכיע טל המשך המלחמת באויב, וזה כרגע עוד טביע שלishi כביר
והוא פניה עם יהודים והצלת יהודים, ועל זה אני מקווה לדכל בהמשך.

אי מדבר עכשווי על גורמי ההתגברות על ההסתיגות הנפשית העומקה מהיכנו לצבא הבריטי ולהפוך לחלק במלחמה של אותו שלטון שועד להחניק אותנו בארץ. אבל לנו ורם הנפשי הבהיר של כניעתו לפולחמתם של יהודים, של פנייהם עם נציגיהם של גיבושים של העם, של מעצמה בשם העם היהודי – לזה נתחנו זורמים מדיניים רציניים מירובים פאדי. אנחנו אפרנו אז לעצמנו: אנחנו עומדים בפערכה מדינית בדளת חטורה פאדי עם השלטון הבריטי. אלטלא פולחתה העולם, כי אז הפערכה היתה נטושה על הפה יניות שבארץ. עכשו באה פולחת אולסית, הפלחה פוליטית זואת כראין שכעת מונקת את הפערכה זואת, אין היא מękורת לנו לפתח אותה בסלוון הפיקף. איןנו יכולים לרכז את תשומת לב העולם, לנו ייס את אפקת העולם לערוכה שלנו. הפלחה העולטית זואת סמיילא מעמידה אותנו בחזית אחות עם הבריטים כפו שאחר כך בהמשך המלחמה נגשנו סטאלן ווחבלט. כך היה בחר לו בראשית הפלחה שאחנו בעלי ברית כפויים של הבריטים באשר יש אויב פשוטך. אז אפרנו לעצמנו: אנחנו את הפערכה בוד הפטר הלבן בנחל וו על רקע של פולחה אולטית בסidea שנוכל לעשות זאת. אבל אין לנו יכולים לנורו בשעה שאנו בפלחה פוליטית כי יש לנו פערכה בספר הלבן. יתר על כן, הפלחה העולטית מותחת פתח לשידור פערכתה חדשה. כל פולחה אולטית היא וגודוד גם בחיי עם, ובעקותיה של פולחה אולטית יש שינועים בסופה המדינית, כוחות יורדים, סחות עליים. ובסיום של מלחמה שלמית הגורמים העולמיים הבוגדים פתישים אל משולחן כדי למחילם על גורלם של עמי הארץ. וכך שהפלה העולטית הראשונה העבירה את הארץ משלטו תוריה לשפון בריטניה, העבירה את גארץ מהיומה חלק של אנטיפריה להיום ארץ פנדת שיש לה ארבען פרלנסטרி ונתקה לנו אפרות להאיון קטעתה בדולח את הקרה בשיאיפות לאומות שלנו בדרכות הגדרת כלטור, ולהיינו פטדיות אחרות תפיכת והצערנות להצורה זו.

כל שהפלחה העולטית השניה, אם יהיה בה נצחון לדסוקרים

ואם היטלר ינהל בה מפלגה - זהו פתרן לייצאה מן המיצר אשר לתוכו
הוכנסנו על-ידי הספר הלבן. אפרנו לעצמו כך: הפלחתה העולמית
זהאת גם אם תנצח בה הדמוקרטיה - איןנה סבביה בשום פנים ואופן לננו
מצחון פוליטי בארץ, אבל היא אפשרת לנו מערכת פוליטית
בנסיבות אחרות ומתוך סיבות אחרות. מפלגה של הדמוקרטיה בפלחתה זו
גוזרת על קיומנו, עלולה לגוזר על קיומנו בארץ ובעולם כולו. לעומת
זאת, תכונות הנאציזם בפלחתה זו - זהו פתרן תקווה בשביבו. ואולם כהן
אין לנו. זאת אופרת שאנו ממעוני נים לנצל בינו לבין את תקופת הפלחתה
כדי להגביר את משקלנו כגרם מדיני לקרת המערכת המדינית העתידית
שאולי תהיה מכרעת לוביינו בלבד.

והשאלה היא איזו התכנסות שלנו בתקופת הפלחתה עלולה
להגביר את משקלנו המדיני, ואיזו התכנסות עלולה להחליש אותו. אז
אפרנו: במידה שניינו לפלחתה זו, במידה שנהורה בה גורם, במידה
שנופיע בה כאומה לוחמת, במידה שנופיע בה דה-פקטו כאומה לוחמת בעלם
ברית - יגדלו הסיכויים לנצחון במערכת המדינית. אין זה בשום פנים
ואופן מבטיח את הנצחון, אבל זה אפשר לנו להופיע במערכת הגדולה על
בסיס יותר איתן בחזית יותר רחבה. אנחנו מפוקדים את נקודותינו
בטזרת התקיכון, ודוקא שום שהעולם הערבי אין לבו לפלאה, ובחלקו
כבד הוא בעל ברית של האויב - זה נותן לנו הזדמנות להבליט את
קיומנו ואת ישותנו המדינית באופן שנגביר את סיכוי נצחונו לעתיד
לבוא. שניית אפרנו לעצמו - וזה מחייב אותנו לאחד מהתנויות
הראשוניים: בסוף הפלחתה העולמית זו את ברור שתתייה מערכת מדינית
ואינית, והגיון והתנדבות מוגדרים את כוחנו לקרת
המערכת המדינית. ייתכן מאד שתתייה זו מערכת צבאית, עם הבריטים,
עם העربים, ויתבע שתהיה זו מערכת צבאית כפולה. על כל פנים זהו

12.6.1953

שעת ההכנה רעלינו לנבש כוח ל夸מת זה, עד אז טסורת כוחנו היה ארגון ההגנה. על רקע הפלחתה העולמית נוצר הפלט"ה, הייתה מוגנת ההגנה. היה זה כוח בלתי ליגלי, היה זה כוח לא תמידי, כוח לא מוגבש וטרוכץ כי אם מפוזר ורתוק למוקומותיו. הרי שרבצן עליו גובלות חמורות פאך טבחינה צבאית. היו כלי נשק שלא היו ברשותו. היו דרכי איסון שהיו לפause טבנו והלאה. היו טחני כסינו אשר בשום אופן לא יכולנו להביע אליהם. כאשר נפתחה לפנינו אפשרות של כניסה לפعرות הפלחתה העולמית, זה קם פאך בתור הזדמנות יוצאת פן הכלל להכשרה, להתאמנות, לרכישת נסיוון.

נוסף לזה היה עוד שיקול, שיקול פוסרי-לאומי. הארץ בכלל לא וועבה ללחם בתקופת מלחמת העולם השנייה. מי שזוכר כמוני את מלחמת העולמית הראשונה בארץ, רואה לפניו ניגוד מוחלט כהבדל האור פן החושך. במלחמה העולם הראשונה הוכחה היישוב בפחד חמור פאך. היו מצריכים שבאים לבני, וגם המצריכים הקיימיים לקו בזמנים אכזרי והיינו רעבים ללחם. היו מחלות, חסר עבודה - כל הנlugים הכלכליים והחבריים שאפשר לתאר במלחמה העולם השנייה לא היה כזאת. לא הייתה מעית עבודה, לא הייתה בעית פרנסה. כל מה שرك יכולנו ליזיר פצע לו שוק במחרירים די בגוניים. הייתה תמייה לתוכרת הכלכלה שלנו. היה ביקוש רב אחרי תוצרת תעשייתית שלנו. ולאורה אפשר היה לופר שאחנו פילאנון תפקייד חסוב בטאנץ הפלחתי הכלכלי של חלק תבל זה. אנחנו ייצרכו לדברים, שאילמלא ייצרכו אורות היה צורך להביאם באניות. אנחנו הקיטנו פה מעבדה לתיקון מכשירים טסויים, בתל-אביב, שביצה עבודות, שהמרכזי הזה היה הייחיד שי יכול היה לבצע עבודות כагלה בכל הטריבן פלונדרן עד

12.6.1953

שי פקנו קרייסטלים לאוירונטים ועוד דברים מיוחדים כאלה,

שאחרת צרייך היה להטיח אותם מלונדון או מארצות-הברית. גם כמובן

הכחות ייצרנו הרבת דברים שכבר התקדבו לתחמושת: טוקשים, כלים

לחמרי נפץ, ציוד כבד לנמלים וכל צרכי הלבשה ואמצעי הובלות בשבייל

הצבאי. כל זה יכול היה על נקלה ליהפוך לרוחותם בסובין הפשורות

של הטלה, וכל זה יכול היה לייחס לתאותם בצע, בין של קיבוצים ובין

של קבלנים שביצעו עבודות חסוכות, סולל בונה סלל שdots מעופה בקריםין

ובבחרין. סולל בונה אפשר את הרחבת בתיה הזיקוק של אבדן לאחר

שבתי הזיקוק של יאזור בפעולה של גרטניץ. קלן יהודי

פרטי בנה ונשר על הפרת והיו עוד מבצעים כאלה. גם כל מה שעשתה

החישיה, כל מה שעשתה המעבדה הפיזיקלית של האוניברסיטה, כל מה

עשה מכון זיו ברוחותם ת' את כל זה אפשר היה להציג כרצו לסתור,

לנצל קוניוקטורה פלחמתית, לקבל بعد זה טהירים נבותים ולייהנות

טהצצ'ז הזה. ובעקבות הפלחתה העולמית פתאות התבדר שיש לנו באגоляה

עורף של שטרלייניג, כ-000,000, והmdiינה שהוקמה חיימת תקווה אור וכח

על עוזף הסטרלייניג הזה שבא פרווחי הפלחתה שלנו. לא היה לנו מה

לעשות בסוף הזה. נקל היה להציג את הדבר כתאות בצע ותו לא, כניצול

הפלחתה לפובתנו הכלכלית.

זה שהציגו אותנו מהוועה כזו היה הגוים, ומה שהפוך את

הדבר מתאות בצע למאמץ הפלחתי היה הגויס, כי ברנו שנכננו גם אנו

למערכה טט מtower סבל, מtower סיכון חיים, מtower זה שמאנו ברגמת

סתם, ברוח קל, בתשוקה ברוחה בtower הארץ ולהכננו לקראת סכנה, הלבנו

לקראת הקרבת החיים, שיווינו גם למאמץ הפלחתי הכלכלי דמות אחרת,

דמות אציגלה, והווענו אז עם הנכננו לטערכה כטלאה הציגוד והטכשידים

שיש לו גם בחזיות הכלכלית, גם בחזיות המדעית, גם בחזיות הטכנית וגם בחזיות הצבאית.

בטרם אעboro לדבר על התפתחות הצבא הלאומי של מפעל ההתקנות

עליז עוד לבייר הערתן סקיגים אהת. ראיון הצבא עברי במלחתה העולם

השביעי צץ עם ראשית פרוץ המלחמה, בעצם עוד ערבית פרוץ המלחמה, כ-10

ימים לפני כן, בטרם נסתיים קוגנרו כי רב שיב אז בגובה שלוחה

הנחלת הסוכנות היהודית את אחד לחבריה ללבנון כדי להציג לפטשלט

הבריטית הקמת כוח יהודי לוחם. חבר הנחלת הסוכנות בא אז ללבנון

וסלפן לשירות המלחמה וביקש לדבר עם פ.ס.א. (?) זה היה פאונל (?)

אחר מכן מפקד החזית בעיראק. הוא דבר אליו בעצמו ואמר לו שהוא

רוצה לדבר אותו. הוא נתקבל לשיחת. כאשר הוא נכנס לחדר הוא מצא

חדל ריק, שולחן ועליו מפת פולין. זו הייתה עשרה ימים לפני פרוץ

המלחמה. זו הייתה הפעם הראשונה. באותו יום נכתב תזכיר בעניין זו.

אחר מכן הגיע משא וטמן על הקמת כוח יהודי צבאי. ההנחות המשויות

היינו שהיו מתקדים הארץ-ישראל, מתקדים יהודים מהרב הפליטים בארץ

ואנגליה שאיכם חייכם חותמת צבא. היתה כבר מחלוקת חיקויות של הפטשלט

הבריטית בעניין זה, וביתה כבר הודה רשמית לשם וכנות היה ודי.

ນמגנה כבר מפקד לכוח זהה בדרגת בריגדיר, שמו היה הו.

אנו בירושלים קיברתי מברך ביום אחד לשלוות טובים של מנוגדות אבאים,

כדי שאפשר יהיה להזכיר את הכל, והדבר הזה נתקטל. הסיבה העיקרית

לכן הייתה טפבי שבתקופה ההיא של המלחמה, זוידה הייחודה הימה הזרה

התיכון. עד מהרה יאה דרפט מתמתק. המלחמה לא עברה לאנגליה. הזרה

המשמעות הייחודה הייתה הזרה תיכון, ובגרון זהה הימה נערצת העצם

הערבי. נפלת הכרעה סדרנית שלילית, כי כל הנציגים הפליטים והצברים

של אנגליה בסזרה התיכון הרדו מה אחד כי הופעת כוח היהודי צבאי

בשם פורש על דרגו בזירה חזאת - פירושה תבערה בכל הזרה תיכון

12.6.1953

הערבי, ופירושה פשוט חזית שנייה לא באירועה כי אם בסזרה התיכנן
בערב, בכל מקום ומקום, פירושה התמודדות גמורה של העדרות ואש
מתלקחת טסבירה. יزاך כי הנציגים היותר נפרץ של העמדת הזאת היה זיבבל,
אם כי אני, מתקשר האישני שלי אותו הן בהיותו בארץ והן אחר כך כשהיינו
ספדים. (?) בקשר - אני בטוח ומשוכנע כי הוא לא רק שלא היה אויב, כי
אם היה אوحد שלנו שלעטנו. אבל בשקלנו את האחריות שלו, הצבאות
והפוליטית, בפניהם איזה סיבוכים הוא יעתוד - הוא לא היה לו אפשרות
וינגייטי ות.

היו אחר כך אנשים שהיתה בהם טינה אלינו. זה היה איזו
וילסון ואצל פנו. נוצר מצב ברור שכל זמן שהטלחתה בטורח התיכון -
לא יהיה כוח היהודי לוחות. כאשר התכונת הזאת ירדת מעלה האופק, אנחנו
טבוחינה נעשית עמדנו בפניהם ברירה פשוטה פאדי: או אין הם מתוגים
כלל, זאת אומרת שאיכנו מופיעים בזרחה; שאיכנו מחייבים את יצר לבנו
הטוב להיכנס לפרטה; שאיכנו לא מנצלים את אפשרויות האיטונאים ומהכננה
והפוגישה פנים אל פנים עם כלי נשך, ומחכים עד אשר מתמלא תביוענו
הຕדינית הפטודקת שלעצמה, שאיכנו מופיע ככוח היהודי לוחות. זו
היתה האפשרות האחת.

ותיהן עוד אפשרות: שאיכנו נלק בذرע תקש וahrain ומכנץ
כל הזדמנות קטנה ונתחיל לבנות את הדבר הזה שיפין סייפין, לשוריין,
ובכנץ את-הזיקה של האב הברייטי אלינו; או ליזור תאים של כוח צבאי
יהודי, גם אם יהיו קטנים וטפוזרים. אולי האינטינקט שלנו דחק אותנו
לדרך השניה. לא לשבת בחיבור ידיים אלא כינתיים לעשות משהו. אמרנו
לעומנו: רק בפעולה אפשר לחסל כוח. שום ברכה לא תצמם מאפס פועל.

הדבר לא היה פשוט.

כאשר הricsונגו את סיסמת הקומה היהודית גבאי, בזיה נתכוונו

לסנק לא צורן גבאי אובייקטיבי של הפערכה הכללית, כי אם צורך לאומי שלם, אי אפשר היה להוכיח כי למפקדה העלונה הבריטית יש כוח בכוח גבאי יהודית. זה היה צורך שלנו. לאחר שתברר שאת הנורן שלו לא כפינו על אחרים, מוכרכיהם היינו לחייב לזרע שלהם. הצורך שלם לא תפיזר המאים לעאי פותיבו. אבל נעשה עד מהרה ברור כי אם אנחנו רוצים להתחילה בפערלה מטנית. להתחילה להוות גורם, להפגין מה אנחנו יכולים לעשות, וזה לפתתטש בכל עדרה שבשנו כבושים לכיבוש עדרה כספת - עלינו לעודות לצרכים הצבאיים הממשיים של המפקדה הצבאית ולראות בעובדה הזאת שאחנו נזוזים, שאחנו מועלם, לראות כזה ברכבת מודיענית. מדוע? - כי ככל הזען הייתה בתוך מערכת הגורמים הבריטיים מתרוצחות בין הנורם הצבאי והנורם המדיני. הייתה כל חוטן התגשות בין מבורם הצבאי כפי שהיה פירובג על-ידי המפקדה של גסודה הם ייכונן, וכי הנזיבות העלונה בארץ ישראל. הנזיבות העלונה בארץ ישראל הייתה בגדי גיאו, בגדי מסתיעות בכוחו הצבאי של היישוב. גם את המסתיעות הכלכלה והטכנולוגית היה אישורה כאילו קפה עד.

אני זכר שבראשית המלחמה הייתה עדשה גז-דלה. גז-דלה הימם אז אחד מהمبرירים הクリיטיים. היה נסעה לתכנן אפשרויות של שימוש באמצעותם הכלכליים והסכניים של כל אשט ההזה לפאץ פלאטהי. אז קדים כלמי גי למ שיש ועידה כזו? - אנחנו, לsiehe וליילי. כאשר באתני לפציג הרומי של סטלה ישראל, הוא לא ידע שיש ועידה כזו. הם אמרו שזרין' שלוחה לשם יגוזים וערבים, אבל אין ערבים שיוכלו שם לתרום חרב ונה, לי זור Ai זה דבר. יבודים ישבם שיוכלו לעשות זאת, לפסוך טופרים מה אפשר לעשות. אז אית לא חלך. אמרתי לו: אם ילו' ורבו - לא ילו' יהודי. מן לי שבוע ואני אמצע לך ערבי. הלהתי ומצאתי

ערבי, אמרתי לו: אם אני אציג לך אתה תלך? אמר לי: לכבוד ייחשב לי הדבר. הוא ידע משלחו, והכל יהיה בסדר. בסופו של דבר לא יצא כלום, אבל זה מאפיין את המצב. הועידה הייתה נבוד. כי היא ראתה את תפקידיה לא לעזר לבצחון במלחמה העולמית, אלא להגשים את מדיניות הספר הלבן. והיו קזינים שאמרו: אנחנו בו, במי אנחנו נלחמים: בהיטלר או בציונים? הנציבות אמרה: היומם אתם נלחמים, מחר אתם חוררים, אבל אנחנו נישאר פה ואינכם יודעים איך צרות אתם גורמים לנו בזה שאתם מסיימים לגבוש כח זה. הוא בכל זאת השתמש נגדו במלחמה העולמית וכל הזמן הייתה משיכת חבל כזו בין שני הגורמים האלה.

כבר בשלב יותר מאוחר אפשר לי בнерל בקאהיר: כל דבר שפיגע בארץ-ישראל, גם טהצבא בארץ-ישראל, מהפקדה שלו - נבחן מה קודם כל סנקdot מבט אם זה לא הושפע על-ידי הנציבות العليונה והושפע בכיוון לא נכון. אז אנחנו והיינו מעוניינים להפעיל את הצבאות גד השולטן המדיבי להסתמיע בטענה המדיבית בצבאות גד הנציבות. עליינו להפעיל את הצבאות לא על-ידי זה שהיינו בדברים אלו זיונות, לא על-ידי זה שהיינו עושים לו תעטולה ציונית, כי אז הוא היה אוטר שאנו נלחמים נגד היטלר, יכ ולבו להסתמיע בזבאות רק על-ידי הסתגלות לדריכו, על-ידי זה שהיינו יכולים להוכיח לו שאנו יכ וליים לספק את דרכינו. זאת אופרת העורבדה שהצבאות נזקק לנו שבינה נכנית הפקה לגורם מדיני לטובתנו. זה מה שהיה חשוב לדוחני לתוך שוחותיהם של האנשיים אז וזו הייתה עבودתנו. וזה שהגענו לכך שידענו שלטונו זר נזקק לנו, זה היה בשבי לנו הישג כביר. מתי היה דבר יצה שלטון זר נזקק ליהודיים בתור גוף שלם, נזקק לכור

כאסטר התחילה עדיין אברון, אז בא תטנהל הראשי של החבורה שטן לארץ, בנסיבות אסרו לו: אם אתה רוצה פישהו שיכול לשוד לך את החנין, לך לשוב לבונה, זהו ארונות שיכול לקבל על עצתו את הענין. אז בא אותו האיש לדוד הכהן נחימה, אמר לו דוד הכהן: אתה רוצה שניי אגיסין אך 300 איש לשם כך, זהו עניין מדייני, ובכך עניין מדייני יש לי בסיס. הוא נמצא בירושלים ויושב בסוכנות, אז בא האיש והחל לטעון שכורציאל החליט שעור העדויות הראשונה בטלחה העולמית, להרחיב את בתיה הזיקוק באבן ואחרת מה לא יכולם לספק נספַת לצבע הרומי ולא למזרח התיכון. צריך אולי לעדות ברובך חד לזכור הוה ולמהרשות שיקחו מהארץ 300 סכנים להרחבת כתבי הזיקוק של אברון.

ובכן הצורך הצבאים הבריטיים התחליו מדברים קטינים וממד לא מושכים את הלב. אז התחליל גם עניין החפרים. אמרו לנו שדרושים חפרים, פינויים, אלו הם פלוגות בעבודה. היה עליהם לבנות מחנה, לחפור חפירות מגן ולהקים גנייניס, ועשות כל עבודה שחורה. המצב היה אז כזה שהצבאה הבריטי היה בכלל מצומצם. רק את התחליל הנישט הנכוד שנותן את פרויו בעבר שנה או שתים, ביןתיים היה צורך להחיזק מעמד במנזרים. אז הביאו את הצבא הלוחם מאנגליה, אבל הוא בעצמו לא יכול היה לעשות זאת. הוא היה צריך להקים שביבו את כל מערכת הכוחות הטכניים, זה היה בנסיבות.

从此 החליטו לנצל אוצרות כוח האדם המקומיים לכל התפקידים השניים, השלישיים והרביעיים בדרוגה, וקדם כל חפרים. התגובה שלטו הייתה: קחו מביתנו אנשים לתפקיד קרב, וזה ניתן לכם חפרים. תנו לנו לעלות על כל שלבי הסולם, וזה ייתן לכם גם כוחות לוחמים, גם כוחות טכניים וכוחות עבודה. ייגנו פוחדים מעבודה, להיפך, אבל אם אתם הופכים אותנו לגבעונים חוטבי עצים ושותבי מים, אתם שוברים את הטעות הלאומית שלנו, ולא תקבלו תיילים טובים.

מהו זכות היחסים זהה מיתר שאלנו, ונוצר באופן כות פג של קפאוּן,

או פיו וקוקם לכוחות לומדים שלנו, ונוצר באופן כות פג של קפאוּן, שהמל לסייעו בזאת ורועל פאר. אין יודע אם הם יודעים כי מה
שלגורה בחריזם גוראות בזאת מאנשי שחדרבו שלא לפה זו בפוסדות
הלאומית ובכבודם לעז זה. אנחנו כלפי חוק אסרכו: אנחנו מפיקת לאומית,
ונחקרו כי בדור פטושם ויש בתוכנו פוסדות נבחרים שאנו מפיקת כל פעולתה
שלנו. אבל בעובדה אחנו פידנו ערבי רב אחורי פעילה בגודלה של שבת
השלוחיות, אשר פג זה הפליטים פארופה, פגדנויות, הוונגריה, אוסטריה,
צ'כיה. כאן אלה היו רבים שלא באו לארץ-ישראל טרם, צו ארכ'-ישראל,
אלא הם באו כי הם ברחו פארות נאומות. היו נס בעיות שנות, עירות
פרנסת, צוב פשחתאי. הימם בו פרטאות פסונות ומכונית פאר, אבל
פרטאות שילב הרים בפקודיםoso וויאים לברכם ולפעמי לרווח. סבחינה
לאומית ביא ביתה לרועץ.

ימן על בן איילן פל ת |תיהלה אנחנו ביבנו בראש הגד�
זהה, כי אז פל ת |תיהלה הינו שטני שטני של יחיד עם עדריהם, ויש
להביה כי פוז גיג פתקל, כיוון שלא עמדו בלאם דבר פוז, וכיון
שאנשים בתביעה על דעת עצם - אז הם ערביהם התביעו לייחדות פערובות,
לבו של הנציג געלין צהיל, וזה אפר חייט פה פנדט, שיט זה מושבים,
אלא כסירה ערבית ואלה בקשר יפוז. זה עונדים לקרי את שלפונם ות
הברישיות ושםם לשרט את פוד פלחותו מה דוגלו, וזו הדבר רקוב
אם ברוותם של גארץ גזם, ולא סה פטוטרים נציגי הסוכנות היוצרים
דברים שבלבוליהם אם בראש הכל פינן דקרים.

ונכן הענן החל להיות מכשר פאר. זו בא הסלב של התקדשות

בריבונות פדריות. אני זוכר היטב את הבואר פה ווא. אד הוה באץ ה-מ.א.
שפטו היה ניררט, אנגלי אוווע פאר, עבנוי פאר, לאו הועלה צבאיות טכנית
ביוותר. פוא תרמ שטי גראות בתולדותיה גבאיות אל ארץ-ישראל: גראות

12.6.1953

אתה שהוא ביעז אותה ותרומה שכיה שהוא נכשל בה. התרומה שהוא ביעז

היתה האפלתם בירושלים. הוא החליט שירושלים בסכנה של הפצצות, דבר

שלא היה בפסח כל ימי המלחמה, וצריכה להיות בה האפלת. דבר שני

הוא החליט שצורך להוציא את הנשק מההגנה, ובזה הוא נכשל. אבל היו

לנו אותו התגנויות טילוליות, שירות חריפות מהן לא היו לי ביום חי.

אני זוכך שנפצא אז יהודי שעמד בראש מוסד גדול בירושלים.

הוא בא אליו ואמר שהוא חשב שאני משחק באש בזיה שאני נוקט עפדה ללא

כל פשרה, ומפני שאני לא מדובר סתם עם איש. תרי זהו גנול, וגורל

בריטי, וזה המפקד בארץ והוא ישב פה כל ימי המלחמה. וכי יודע מה

הולך ל夸טנו. ואם אנחנו לא מקבלים את העותויו - אנחנו מסקנים את

הישוב ונחכו מוכרים לחפש איזו שהוא פשרה. אני אמרתי לו: זה אינו

נשק שמיועד לנו, הוא לא צריך לדאוג לזה. זה נשק שלנו, וככה זה

ולא אחרת. אז נפרדנו בחורי אף גדול, והוא אז איים איזוריהם.

למחרת בבוקר שמעתי רדיו, וכאשר באתי לשדר קראתי

בעיתות, וזה לא פZA חן בעיניו. הבנתי שפושט מאי האויב מתקדט, שמזרים

בסכנה. ואם מצרים בסכנה - ברור שום אנחנו. אז יש לפעמים שפותחים

מטרושים אחריות: מה יהיה עם היישוב הזה, עם הארץ הזאת?

טלגרטתי מיד לאיש האחראי בארץ, לו יפרט. אמרו לי שהוא

איןנו, אז את מי אפשר לראות? אמרו לי: את קzin המבצעים. אמרתי:

מי זה קzin מבצעים. וזה החלטתי ללקת הלהה לקהיר. אבל אז אמרתי

לי צמי: אני אבוא ל走访 ואציג לך שאלות קשות מאי. הוא

יכל לומר לי: אדוני היקר, אתה בעזם דורש ממי שאני אבן עליון,

ואתת לא עוזר לי להגן עליון. פשוטו פשוטו. אני מבקש ממי עוזרת שאתה

לא כותן לי. אתה רוצה לתת לי דבר שאני לא זכור לו. אתה איןנו

לי את הדבר שאני זכור לו בדבר הזה שבו אני מנשה לעזרת התקדמות.

ברגע זה נתקבלה החלטה שאנו חכו לצרכים לשנות את עמדתנו

פנין החדרים. אנחנו לא יכולים להחזיק מעמד. מצבנו געשה בלתי אפשרי להחזיק טעדי בעיטה כזו נוכח מה שצפוי, ואנו מוכרכים לעבור לפעולה חיובית. השיחת עם וויל מענית כשלעצמה. אני באתי ואמרותי זו: אני יודע שאתה יכול לזרות כי אזור שאין מחייב לספר לו סודות גבאים שלך, אבל אני מטונה על נושא יזוב אלם, ובכן אני אין מטייל שפק אף לרבע אחד בנצחונה הסופי על הנברית שאתה שייך לה במלחמה נפולמית זאת. אבל עד לנוכח הסופי יכולות להיות תנודות שלא תכרענה בתוצאות הסופיות של המלחמה העולמית. אבל באחת התנודות אלה יצירה של שלושה דורות יכולה למחיות נאש, ועל ידי זה כאשר יבוא נצחון בשביבנו זו יהיה מסופור. ולכן אנחנו רוצם שאות מאמר לי מה אתה חושב על המצב ומה אתה יכול להוסיף לי משחו שאנו יכול להרני את שולחן. אז הוא אמר לי: אני פכין מיסב את פצעך ואת פצעכם. אתה רוצה לומר כי במקרה הרע ביותר אנחנו יכולים לסגת לעיראק והודו, בעוד שבשבילכם אין נסינה. אני פכין זאת יפה. כל מה שאנו יכול להוסיף לך הוא שאין מקווה לאלהיים שכך בראזה לא יקרה.

אבל בניתוח התחיל ניוס החפרים. והדבר התחיל בתנופה די גדולה, ובמשך תקופה קצרה אנחנו העמדנו כעשר פלוגות, 300 איש. התנאי של יהדות יהדות נתקבל. לעת עתה אי אפשר היה לדבר על פיקוד היהודי. לא היו אנשי מתאימים לכך, ועצם הצנת התנאי הזאת הייתה מסבכת ומחבלת בעניין. אבל אנחנו התנו סמלות יהדות מלכתחילה, והיו פלוגות שקיבלו מהשלב הראשון את מלאה התקן של סמלים יהודים, וזה מיד עיצב את הפלוגה, זה נתן בתוכה שלד חשוב מאוד. הפלוגות היהו מיעודות לשירות מחוץ לארץ ישראל, ולאחר תקופה ראשונה של אימון אוירונן, הם נשלחו למדבר המערבי.

הפלוגות האלה היו או לא מזויות בכלל או מזויות רק בחלקו. היו בהן בעיות פנימיות חמורות מאד. תנועת ההתנדבות הייתה כללית המונית. אמנים מכשיר הביצוע של הגיוס הייתה ההגנה, אבל היו לשכות שכל אחד יכול היה להתיצב בהן. יתר על כן היו אנשים שיכלו ללבת, והלכו ישר להתיצב. הם הובאו לתוך הייחדות היהודית, אבל לא עברו דרך הציונות הלאומיים.

הפלוגות לא היו יותר גרוות מהיישוב, אבל רק כאשר הפלוגות התגבשו, רק אז רבים מאיתנו עמדו על הרכב האמתי של היישוב, ונטלו בטיפוסים ותופעות של תלישות, של חוסר ש Rheims, של אי ידיעת העברית, של זרות גמורה לאرض, של בורות ושל עם-אדמות, של חוסר נימושים, של חוסר יחס חבריים. ועל ידי כך הוטלו משימות כבדות מאד על האנשים הטוביים, הנאמניים והמחוננים שבתוך הפלוגות. היו בחורים שלפעמים היו מגיעים ליאוש מתווך כך, וצריך היה להזכיר להם את שירו של ביאליק "תחזקה". היו גם במקרה שניiso להבאים את כל תנועת ההתנדבות הזאת, לעשות מזה עניין של רדיפה אחרי פרנסת. אבל האמת היא שכן הזמן זרמו לתוך המסגרות האלה מטובי אנשינו, וכל הזמן הלכו לתוך המסגרות האלה אנשים בפקודת ה"הגנה", לשם مليוי משימות, לשם התיצבות בראש, לשם מתן כיוון והדרכה. והאמת היא שכן הזמן פעל לצד זהה האיתן והמאורגן בתוך הפלוגות האלה. אנשים אלה ידעו את אשר לפניהם, ידעו לשנות דמות לחיזי הפלוגות מבפנים, וכל הזמן התוכן האמתי של המפעל היה תוכן של צבא עמי, התנדבות לאומיות גדולה. באותו זמן הופיעו צרכיס אחרים. כמעט באותו פרק זמן יחד עם ראשית פלוגת החפרים, באו אלינו וביקשו מאיתנו נהגים ..

התחלנו להקים פלוגות נהגים. בתור שלב ראשון הם נינשו לסידורים של הגנת הארץ, ובראשם הגנה אנטישוארכית של חיפה. זה היה הדבר הראשון שם עשו, והם דרשו

מאותנו 100 איש בתור גרעין לפלוגות תותחנים, זהה היה על טהרת אירוגן ההגנה. הוא בוצע תוך 24 שעות. הורידו אז אנשים מהטרכטורים והוציאו אותם מעבודתם. הגישה אל התותח, דבר שהיה חלום במשך כל הזמן, משכה מאד. גם העבודה שזה היה להגנת חיפה, שזה בתוך הארץ, השפיעה מאד. וכך התחיל הדבר הזה.....

אחרי חיל התובלה בא חיל המהנדסים, אחר כך חיל חימוש. אחר כך באה פורמציה בצבא הבריטי שקרו לו ר.ג.מ.י. זהו חידוש של מלחמת העולם השנייה. ואנחנו התחלנו להתפזר על פני שדה רחב הן מבחינה מרחבית, הן מבחינה תפקודית, פיזור רב, מתוך היענות לצרכים. וההתקרבות הזאת הייתה מלאה גם סיוף רב וגם חרדה רבה. היה סיוף זה שאנחנו חודרים למקצוע אחר מקצוע, בונים את עצמנו במקצועות האלה חימוש, נהגות, תיקונים, הקמת סדניות, שימוש במכונות גדולות, חיל הנדסה, עבודות בנין, עבודות ביצור. הוציאנו גם שם נдол לחיל הארץ - ישראלי שנטל על עצמו משימות גדולות וגם נתנו לו ללמידה ולהתקדם. כל עניין משק התובלה הגדל עם פלוגה של 300 מכוניות, על סדרותיה הנאות, על חי המדבר שבזה במשולב עם ההגנה על המחנות. כל זה נתן הרגשה של צמיחה וגידול של כח ושל הפגנת כח כלפי חז, כלפי כל העמים שמסביב כלפי האוסטרלים והבריטים, הדרום אפריקאים והפולנים. הם החלו להיות בכל פינה ובכל איזור בחילאים יהודים.

יחד עם זה גברה חרדה על יציאתם של עוד ועוד אנשים את הארץ ולפיזורם בכל רחבי הארץ זאת, ולהסדר אפשרות ממשית לעקב אחריהם, לשמר על הקשר איתם, וזה יצר בעיות חמורות מאד. הייצהה זאת ממסגרת הארץ למרחבי זירת המזוח התיכון, פירושה היה להגיע לפרס, היו גם חוליות שהגיעו להדו, וכל הזמן הייתה תנואה בלתי פסקת

מערבה ומזרחה. במשך הזמן הגיעו עד הדר ואירועריה וביסיניה, הגיעו למצרים אחר כך לסודן. זה העביר את מרכז הכוח של המשא ומתן הצבאי שלנו מירושלים לכיוון. וכאשר נציג הסוכנות בפעם הראשונה בא לכיוון, הרגשותו היה שעל היבר-טייס שלו לא כתוב הסוכנות היהודית לארץ ישראל, זה היה כרטיס כניסה למפקדת המזרח התיכון. כאשר הוא אמר שהוא נציג הסוכנות היהודית, זה עשה מעט רושם. כאשר אמרו שהוא נתן 6000 חילים, אנשים כמו מהכיסאות.

באותה תקופה ראשונה חל הגיוס הראשון לחיל האוויר. שוב היה צורך להתגבר על קשי נפשי רציני. באו ואמרו: דרושים לנו אנשים לשירותי קרקע, לא דרושים לנו טייסים. הפרופורציה היא כזאת אצלנו שאין לנו כל טעם להוציא טייסים אם אין לנו אנשים לשירותי קרקע. אז את מעט הטייסים שאנו יכולים בכלל לחסוך בשבייל המזרח התיכון אותם אנו נטיס באנגליה. אבל בשבייל שירותי קרקע הכרחיים לנו כוחות מקומיים כמה שאנו יכולים, ואל תבואו בהצעות של טייסים. נוצרה להטיל להטיס אותם למקומות שונים לשם אימון, וזה אי רצונייל בשביינו בעוד שלשירותי קרקע נחוצים לנו כל מיני מקצועות שיש לכם כבר. ובמידה שיש צורך להכשיר אותם בסדנאות שלנו, נעשה זאת.

באשר הוצג הדבר כך החלטנו לתת, ובחיל האוויר אי אפשר היה להציג את התנאי של יחידות יהודיות. בכלל יש לנו מושג מה זה יחידה של חיל אויר? כמה אימון והכשרה זה מחייב, ואני ראיינו אפשרות לעצמנו להופיע בכוח מסוים בתוך חיל האוויר של המזרח התיכון אפילו בשירותי קרקע, ושוב אפשרות ללמוד הרבה מקצועות. בזמן קצר מאד נתנו 1500 אנשים לשירותי קרקע, רק מתוך מאבק של שנים ולקראת סופה של המלחמה העולמית הגיעו לטיסות ויש אחדים מהם עד בשירות פעיל ביום שהגיעו להישגים גדולים, נהגה באווירן עוד כטrowsableים בריטים היה זה מאבק ממושך ומר מאך. אני זוכר כאשר היו הוייחדים הראשונים על זה אם לתת או לא לתת אנשים לחפרים. וינגייט דרש מאיתנו לא לתת אנשים לחפרים כי

הוא אמר : אתה איןך יודע מה זה צבא וביחוד צבא בריטי . אם אתה נכנס לתוך איזה מסלול , אתה לא יכול לצאת מתוכו . כוונתך היא בסופו של דבר צבא עברי , כח לוחם . האנשים שאתה נותן עכשו לחפרים ישארו חפרים כל ימי המלחמה העולמית . אי אפשר יהיה להעביר אותך לתפקידים אחרים . זה באמת השפיע בהכרעה הראשונה שלנו לא לתת חפרים . כאשר שינוינו את זה , שינוינו זאת תחת לחץ המצב הנוצר בנסיבות התיכון , החשש שלא יהיה כל קשר ביןנו ובין המפקדה . שייהיה מצב כאלו אנחנו לא מעוניינים . הרוי על ידי כך יישט הבסיס שלנו , של כל תביעה שלנו מהמפקדה . כאשר עבר המשא ומתן למפקדה בנסיבות התיכון ההתחלת המערכת על עיצומן הלאומי של היחידות שלנו , על קביעת העקרונות הבאים : היחידות אלה הן רק יהודיות . אין מכנים לתוכן זרים לא - יהודים . אין מוצאים מתוכן חיילים כדי להכינם ליחידות אחרות . אתם צריכים להבין מה זה בשבייל יחידה , פלוגה נכנסת לקרב או מסתכת בקרב , יש בה אבדות , צריך מיד למלא אותה , ביחוד בפלוגות שיש בהן לא רק סטם חיילים רגילים , כי אם יש שם חלוקה טכנית , סדרניות , חוסר בעלי מקצוע . אז לתוך כל זה לדחוס מחלוקת מדינית , שפלוגות יהודיות זה לא סטם חיילים . שנית פיקוד היהודי . זה לא בא בביטחון . למשל היה שלב מסוים , מערכת על רב סמלות יהודית , עד שניתן להוכיח שהיהודים מוכשר להיות רב סמל בצבא , אחרי שהסבירו להעלות את היהודים לרוב סרון , עדין התעקשו הרבה סמל זה קדוש קודשים . זאת מסורת זאת רוח זו הבנה מיוחדת . זו היא הופעה בפני חיילים , רק מסורת של שנים יכולה לעצב את הדמות הדרישה . אולם גם המצדה הזאת הובקעה .

12.6.1953

על הבדלי מושגים בין רב סמל בריטי וחיל היהודי, היה מקרה אחד בסרפנד.

היה בוקר צונן מאד. רב סמל ישב במשרדו נכנס צעיר שלנו עם ידים בכיסים.

אומר לו הרב סמל: קר בחוץ, נכון? עד עוגה החיל היהודי: כן קר מאד בחוץ.

הוא חשב שזוהי הערה עובדתית. סיפרו לי את זה אחר כך כדוגמה.

ובכן כמובן שהוא התגנשויות ולפעמים בלתי נعימות, ופה

אני רוצה לומר כי אני נתקלתי באיש אחד שהימ ראה אבא בלונדון.

הוא אחד העובדים הצבאיים ביותר שפגשתי בימי חייו, ואחד הטוחות

הטעולים שפגשתי כמפקדה האזרחיות ה zweit. האיש הזה קיבל מתנו הרשות

כמספר הזחוב ואת התעודת יכולתי למסור לו רק שכנה שעברת באנגליה,

היא נסורה לו כשגרירות ישראלית. ובכן אם היה איש אחד בצבא הבריטי

אתם תרומה טובקה לעיזוב היחידה היהודית, הרי זה הוא. אין לך,

כל טוש מה היה פשר המערה הזאת ומה זה היה בשבי חי אבשיגו,

בשביל הרגשותם היום יומית, האפשרות להחזיק טעדי באבאו זר, וכן

בשביל בסיס להישגים הצבאיים, מה פירוש הדבר היה לבנות את היחידה

היהודית, את הקרע הרטוגה. לו היה בזאת חלק פצום, טו הימ ג'ון

סק-קנדלייש. היה לו גם זכרון מופלא, והוא ראה את כל מפת היחסות,

והוא ידע הכל.

היו המון בעיות. כאשר נכנסו דרום אפריקאים לווירה הם

דרשו שני סוגים: לבנים ולבוניים, לבני בתים מלאן, חוטפה, סקם,

ואז היה סכנה שאבנחו ניכנס להליך הכתה, כי אנחנו פקוטים. היו

ומ בעיות של שכורת, של עזרת משפחות, בעיות של עליות בדרכיה. אין

סוף של בעיות. והקו הטעון היה מוכחה כל הזמן להישען על שיקולים

Ճבאים כדי להצליחו.

למשל: אני פעם הצלחתי לסביר לו Ai זה עניין. אז הוא

אמר: אני רוצה שאתה תסביר זאת לכל החברים שלנו, והוא קרוא ויעידם

ושם ישב האיש שהיה ממונה על החפרים, על חיל התובלה, על חיל ההנדסה, על חיל החימוש וכן הלאה. וכך הטעון שלי היה כזה. זה היה בשעטן על הפרק עניין יהוד הגמור של היחידה. אמרתי: נוויה שיש פלוניה מעורבת, ויש צורך לモות רב טוראים וסמלים, וכך המפקד לבחור אותם מתוך השורה. אך בין אם הוא ירצה ובין אם הוא לא ירצה, הוא ימצא את עצמו שוקל כך: אם אני אקח בחור שהוֹא יהודי, הוא יצטרך להיות סמל של מחלוקת שיש בה הרבה ערבים. האם הם ישמעו בקורס או לא? אם אני רוצה לקחת ערבי, הרי אין לי ערבי פתאים, אם אקח ערבי, אז היה חם לא ירצו לטשטוע בקורס. קייזר הוא יטען את עצמו כל כך נטה בלבוי בוז. וכך אמי אומרים: פרדינש של פלוניה יהודית פהורה אינה דרייטה מדינית, אלא המטבח בפלוניה טרור ורבת יוזר רק בעיות, מדיניות ואנו נאפסר לפתח בעיות פתרונות צבאיים, אם יש ייחידה יהודית טהורת, אך כל חייל הרא חייל ותו לא, כל רב-טוראי הוא רב-טוראי ותו לא, כל סמל הוא סמל, ואנו כל קשלה של קיבוצים והעלאות והערבות היא שאלת צבאית ברידת, ושם שיקול מדינתי אי-בנ' טהערכ בזה. ורק זאת יש ייחידה צבאית ולא יותר. דוחי דוגמה אלה לuibovichים שאלות שהיו קיימות אצלו.

אבל מושגנו גם היינדים ידועים שהיה בהם סיפוק לאומי. השגה אפשרות של סיון תבלת-לבן על הרכוביות, וגם של פבן-דוד. והג'ו שכנען לכל הפלוגות היו פכוניות - זה שיפש הדגל של הפלוגה, דין טרבות קשות פאדר על הנפת הדגל. היו טקירים שהיו פוקדים למטייר את הדגל, אבל פפקד הפלוגה היהודי היה מסאייר את כסות, והחיגילים היוצדיעים לפום ריק. החיגילים היהודים היו פכוניות כאשר היה הם רואים את הדגל.

במשך הזמן חלה האחדה של היחידות לכל ענפיהן, ונקבעה דמות מסויימת גם משטר מסויים. הגיעו ליהוד מוחלט של היחידות לכל דרגותיהם, זאת אומרת שהמפקד וסגנו וכל הקצינים, רב הסמול וכל הסמלים, כל החיילים היו יהודים. השתדלנו בהתמדה להגיע לפיקוד היהודי בכל מקום, ולא לתלות את זה לגמרי באופיו המקורי של מפקד זה או אחר.

פעם נסעתנו לסדר של פסק לפולוגה של חפרים בלב המדבר המערבי במטוס שלנו. הגיעו לנו..., נסענו שש שעות במכוניות על פני המדבר, כשהגעתי לשם פגש אותו מפקד הפולוגה, הצדיע ואמר: אדוני, רצוני להבטיח כי בין האנגלים והיהודים אני בהחלט נטולי הוא אמר: אני קצין בריטי אבל אירلنדי. היו כ אלה שהיו ידידנו בלב ונפש היו מוסרים לנו את כל הסודות, היו באים אליו להתייעץ וליעץ מה עלי לעשות, מה לטעון ומה לא לטעון. היו גם טיפוסים גרוועים מאד מכל בחינה צבאית עקרונית. הגעתנו לכך שבחרורים צעירים הדריכו היחידות שלמות. היו גם משברים. היה משבר אחד חמוץ מאד, כאשר - 1300 איש שלנו נפלו בשבי בבת אחת, עם הפינוי מיוני, זהה לא היה במקרה. המצב היה כזה: בא אליו המפקד המקומי לירושלים במיוחד לספר לי מה קרה. הוא סיפר: כאשר פינו מיוני, אז פינו קודם כל את הלוחמים. הוא חשב שיוכלו להחזיק בכורדים, היו והפלוגה שלנו היו כולם חפרים אז הם היו בסוף של הטור. אמנים התכנית הייתה לפנות את כולם, אבל בלילה האחרון היה איטה הבלבול, והם צריכים היו בלילה אחד להפסיק את הפינוי. אני אחית נגעה והיא בערה, הנמל כלו הואר, וזה הם אמרו לחכות עוד יום אחד. הם סיכנו את עצם ביום אחד, וזה הכל היה אבוד. באותו יום הם הוקפו. יצא שבעוד שמכל הצבא הבריטי והאוסטרלי

יחד פולו 80%. מהצבר היהודי שהייתה שם פולו 20% ונשארו 80%. ולא מפני שהיא אנטית-יהודית. הם דокаו ליהודים דאנו יותר. היהנה אשמה אובייקטיבית. אנחנו שילמנו את המחיר היקר הזה כי הינו חפרים. לו היו מחולקים באופן פרופורציוני - לא היה קורה כך. האירוגן שהייתה בתוך היחידות ובעיקר הסמלות העברית - נשאו את מרויים בשבי. זה אפשר אירגון פנימי, חיים ציבוריים, פעולה תרבותית, ואחר כך גם את מפעל ההצלחה, זה שהם הלו על פניהם גרמניה ברוגל עד שהגינו למגע עם צבאות האויב, כל זה היה היישג תפארת של הסמלות העברית, אני מדגיש סמלות, כי היו גם קצינים והיו בשבי, אבל הם הופרדו מיחידותיהם. הסמלים נשארו בתוך מחנה השבויים וזה זכותם לתפארת. זה היה עצום גдол. אנחנו איבדנו בבת אחת רביע הכוח המלחיס שלנו. התוצאה הייתה תלבות הגיוס. לא מפני שנפלו אנשים בשבי, لكن התגלו יותר, אלא מפני שנפלו אנשים בשבי כשהיטלר היה ביוזן, מפני שהוא הגיע עד סוף הארץ, באה תלבות עצומה של גיוס תלבות זו באה מתוך סכנה שנשכפה לארץ. אבל המפללה הזאת של החפרות היא יסוד חשוב לתביעה. התביעה הchallenge עוד קודם. אנחנו התחלנו ללבוע מראשית המלחמה עם ההענות לצרכים שלהם, התחלנו ללבוע מהם מילוי הצרכים. שלנו, גיוס אנשים לצבא לוחם.

בדock כלל יש על זה חשבון כמה אנחנו גייסנו. אנחנו גייסנו - 24000 איש לצבא הייבשה, חיל הים וצבא הנשים. מלבד זה החזקנו בתפקיד פעיל תמידי בחיל נוטרים - 9000 איש. מלבד זה גייסנו לפלמ"ח בזמן המלחמה כ- 2000 - 3000 איש. אנחנו גייסנו בסך הכל כ-36000 איש מתוך ישות של חצי מיליון. אם לעשות את חשבון האחו, הרי זה אחוז נבוה מאד גם בשבי מדינה שיש בה חובת שירות ושיש בה אמצעי כפיה, לא כל שכן אצלו שזה נעשה ללא אמצעי כפיה.

אבל יש פה שני דברים שאינם באים בחשבון. האנגלים ניזנו אצלם רק לוחפים. ענפי השירות שמקבלים אנשים בדרגות יותר נמוכות של בריאות כמו טמיון, ספרדי עתונאות, כל פיני דברים כאלה שם תביעות תבריר אותן יותר נסוכות - כל העופפים האלה היו סבוריים בפנינו. גם אוטות שהוזע נסוכות היה יותר נכון שהוא רשאי להיות אילו היו מידיים ארוכנו כפו את הצעא הבריטי.

דבר שני - משלוטים לסתוקות. בכך כל זאת הפלחתה קיבלנו מהצבא הבריטי לפי מכשות של מלטה, כי עם אחת קבעו מכשות של מלטה, ואחר כך אמרו: יש מקדים של מלטה, וכל המאמינים לשנות את זה לא יוציאו ואז אפשר היה להזכיר את הפרלמנט הבריטי לתפקידו חדש. מכשות מלטה היו 3/2 של הטכזה הבריטית. זוקר החרים היה כפליגים מאשר באנגליה, וגם אופרת שהעכבר הפלא המתשי שקיבלו אנטים שלנו היה שליש טפה שקיבלה הסטוקה באנגליה. אנחנו היינו צריכים להשלים עם זה על-ידי התנדבות כספית של היישובPTHן בית החתוגייזות וההצלה.

אבל אנחנו כמשך כל הזמן תבענו גיוס לתפקידו לחימה, ובכל זאת רأינו שרדת את העובדה של התגייסות לתפקידים פכניים. זה כל הזמן שאב כוחות מן הארץ, ריתק את האנשים לתפקידים, עשה אותם להכריים והדבר היותר קשה שיבול לקרים לאיש בצבא זה מאשר הוא נעשה הכרחי, כי אז אי אפשר להעביר אותו לתפקיד אחר. וראינו את האסון הזה איך הוא הולך ומקיף אלפיים אחורי אלפיים, ותהיינו מה יהיה על החלום של כח יהודי לוחם אז תבענו את זה בכל תקופה. תבענו זאת בכוח התקומות גרציאנית. הצורך בכוח לוחם להגן על הארץ גייס השפעה של הציבוריות באנגליה, באנגליה, בכל מיני אופנים. כך שב-1940 נתקבלה החלטה הראשונה לגייס פלוגות רגלים, שהיו צמודות לדרגימנט של אפס, ואמרו לנו שזו היא צוות גדולה, כי הרגימנט של אפס הוא מיוחד מאד.

12.6.1953

DOC01140y4

ובכן החליטו לגייס פלוגות יהודיות וערביות, והנה נתקבלה
החלטה לגייס רק שני פלוגות יהודיות ושתי פלוגות ערביות. הפלוגות
הערביות קיבלו את המספרים 1 ו-3. אנחנו קיבלנו את המספרים 2 ו-4.
עד העורכדה שכאשר נתקבלה ההחלטה לגייס פלוגות כפף מלכתחילה הוותק
לגייס פלוגות יהודיות לחוד וערביות לחוד, והעורכדה שקבעו לא
לפי האוכלוסייה - שני הדברים האלה על רקביים התם היו בישג גדרו,
בנוסף לפיקוד. כדי לחתם לכם מושג כיצד צוין להפקה
אחוונית ולראות אם הדברים לא באנטוליה של ימינו כי אם בהשוויה
לפעמים אז, העניין הזה של ההיבט על פיקוד יהודי, לא בריטי-יהודי
תפקיד השורה, זה פיקוד הדבר קודם כל הגדור העברי בפלחהן הארץ
הראשונה, הדרות הגבורה כי יתר טהויה אליהם מוחדר טעם היה סרו'ם
מייג'ר. היו קצינים יהודים מtower הגדור העברי, אלה היו קצינים יהודים
בריטיים.

אותו דבר הוזעגה ב-1942 בתחילת הפלחה אדי האצטדיון
אותו לעזרה מטרעת הבניין. כבבון איזה צמן פוז עזב את העניין ואמר
לי כך: אתה רוצח שאני אהיה בתוך העניין, משיו אפשרות שהייח פקד
פלוגה יהודית, וזה אני אלך. אני רואת לךות פקד פלוגה, וזה חלים
שלוי, וזה אני אראה איך פלוגה אפשר לארכן כאשר הפקד שלם הוא
יהוד. באותו שלב זה היה פחוץ לכל נדר של חייג. דבר פוז, אדם שעד
בראש כל פיני דברים בארץ, בשבי זה היה תלות לחיות פקד פלוגה
יהודי בפלחה זאת. אנחנו הגיעו למצב שבו לנו עשרה על עשרות
פקדי פלוגות יהודים וזה היה הישג.

אבל זה לא קרה מז, בדבר זהה מטבח. הלכתי אל

לו, א.ו.ו., הפקד על הגדור הזה שהי אד פין, ואמרתי לו: פודע

הדבר הזה מטבח. זו הוא אפר: אנחנו ושבים ערביים לא יתביעו,

אתה תקין את שתי הפלוגות שלנו בקלות, ערביים לא יתנוון, יהיה
אי-שוויון, הנזיבות העליוניות לא סמכיטה לזו. אז אני אפרתי:
אם אני צריך לדאוג שיתגידיiso ערביים? אני פוכן, אני אתן לך עזה;
חבח ורדים שלנו רודים להtagdisiso כי הם רודים להונן על הארץ והם רודים
להילחם במלחתה זו. ערביים אין כל עניין בזה. סיפורתי לו אז סיפורו:
חבר אחד שלו, אסף, שוחח עם ערבי מזכיר ביפנו ואטר: אין אתם לך
טביים שם הארץ הזאת תיכבש על-ידי היטלר יהיה לכם רע. אז הערבי
אטר: פעשה בערבי שהיה רוכב על חמור וראה שעוזדים מתקרבים. אז הוא
ירד מהמור, נתן לו בעיטה, ואטר רוץ מהר הכתה, אני אעזר לך
השורדים. החפור לא זו. אטר החטור: למה לי לברוח, מה יעשו השודדים
לי? הם ירכבו עלי. מה אתה עוזה לי - גם כן רוכב עלי. והערבי
זהו גוריסוף: מה אפשר לי אם היטלר יכבוש אותן. לכם יש הבדל - אז
לט להילחם. אך זהה המנטלות העברית. בשビルם צבא זה עניין של לחם
וחמאה כאשר הוא יכול לקבל לחם וחמאה הוא בבית ואד הוא מסכים.
אם ישלו אותו רחוק, אז אפילו לחם וחמאה לא יטכו אותו.
כעבור זמן מה קרא הנזיב העליון מסיבת ערביים ויהודים
היהודים שהפלוגות האלה סייעו בשבייל הארץ. אז אפרתי: אם זה חל על
הערבים - זה חל גם על היהודים. הגענו נתקבלה בעניין זה. אלם פן
תולדות התגאי הזה שאחר כך היו עליו מלחמות עד לב מיטים בתוך היישוב.
הפלוגות האלה גויסו, אנחנו קיבלו את המספרים 2, 4, 6,
8, 10. הפלוגות הערביות היו 1 ו-3. אנחנו מתקדמו כל הזמן. אבל
הפלוגות האלה היו כל הזמן מפקידי שפירה חזקות, ולא יותר.
וזה מלחמה מועקה נוראה בתוך פלוגות הארץ. לפלוגות הארץ
התגאיiso סובי אנטינו. הלאו לשם אנטיס עם הכרה שם הולכים להונת
הארץ ושהוא הבורגני לכוח הלוחם. וכך הלאו הרבה אנטיס טקיים וכוזר.
ולכן הלאו גם בני נוער עירוני טווים יותר טווילים. מתח פלוגה

אתה שהיית בה ריכוז גדול של חברי מכבוי, היא נקראת פלוגת מכבוי, הייתה בה רוח אחרת. כאשר באתי לפלוגות החפרים במדבר מצחתי שליש מהם מדברים עברית, שליש ערבית, ושליש מדבר כל שפות שבעולם. פלוגות הבסם היו רק עבריות. הרמת התרבותית הייתה יותר גבוהה. אלא מה? גבוח ורים נקבע בפעם מעת ובצפיה מושכת שפעם יצא מזה איזה דבר, היו בתוכם בעלי סדרן שחכבה בכל זאת יכול היה לבזל אותם. הם יכולים להועיל בפלוגות הנדסה, ובחרום יהודים אלה תלבו לאבزا, רזו לנסוע, לדאות, לנסוט איזה מפקיד כי, להריהם קם אש, אפילו כפלוגות חובלה, אפילו כפלוגות מובילי טים בדבר, אז הם חוטפים עוז, מרים אש.

יש בחור אחד בשם דורה, קותי טבו. הוא טען שהוא

בלילה נפל אוירון, והוא רץ ושבה את הטיעס. זו הייתה חוויה עצומה. אני לא שדבר על בחורים שחדרו לתוך מחנה בריטי וזריכים לבצע פועלם וכבראה שגילו להם שהיתה ריגול, וכשהם פרצו הם פוקפו, ואז היה בחור שסמלט וראה את המראם מגעה. כאשר הם הוקפו הם לא הרי פנו ידים, אלא הם פתחו באש, אבל הם היו אבודים. אבל של אחד הוא גטו בסוכנות. היו עוד הרבה דברים כאלה.

אבל פה אנחנו היו מעוניינים לשמר על הגיבש הזה, כי ראיינו בו מכשיר להשתתפותו, והיה קושי אנושי גדול מאד. שנתיים נמשך המאבק עד שעלה בידינו לצרף את הפלוגות האלה לגודדים. בימיים אחרי השבי של יונן הלבתי לוויוויל ואמרתי לו מה קרה. אז הוא פקד לנוין את פלוגת החפרים שנשארו. אחר כך עם מק - קנדלייש השניתי את פירוק יחידות החפרים. ו잉לייט לא היה כבר חי. אחרי השבי, כאשר עסקו בהעברת האנשים, לא יותר כבר על בעלי המקצוע. שלחו כל אחד ליחידה אליה הוא התאים. את אלה שלא היו בעלי מקצוע שלחו ליחידות רגליים. וכך הגיעו החפרים ליחידות הרגליים והגינו לבריגדה.

12.6.1953

אני רוצה אגב אורחא לומר שכמו שהיה לנו עזוע חמור עם הנפילה בשבי, כך היה לנו עזוע עם אנייה אחת שנסעה למלטה. האנייה זו טורפדה, 1-200 איש טבעו. זו הפעם הראשונה שאנו בנתן אחת איבדו - 200 איש. זה היה עזוע כבר בשביבנו, אבל גם על זה התגברת תנועת התנדבות.

איך אנחנו עברנו מפלוגות לדודים בחיל הרגלים? עברנו הודות לצרוף של שני גורמים: הודות למפללה הבריטית באל עליון והודות להחץ צבורי אמריקני. המפללה הבריטית באל עליון העמידה אותנו עוד פעם ישראלי מול פניה הסכנה. ואני רוצה מה לציין את עזרתו האישית של גנאל....., ששל כל כך הרבה בספריו של צירצ'יל לגנותו באיש הזה הייתה אצילות, נדיבות לב, סימפתיה عمוקה. היה בו נוכחות תמיד, להקשיב ואפיו בזמן הקשים ביותר. היה איתו בחליפת מכתבים. כאשר הוא עקר עצמו מחייו ועבר לחזית, יש מכתב שכותב בו בעניינים לדודים, ואין כל ספק שם כי היה להחץ מלמעלה לעשות זאת, להחץ נתקל בהתנגדות מלטה, אז הוחלט לצרף פלוגות לדודים. אני זכר שאני אך חשבתי להיפגע מזה שכאשר התקבלה החלטה לא הודיעו לנו, אלא שמעטי את זה ברדיו, אבל אחר כך נוכחתי לדעת שלא הודיעו זאת לנציג העליון, וזה השכיח את פלייתו.

ראינו זאת כהישג כביר. בעצם רק השלימו את מה שלא השגנו במלחמות העולם הראשונות. במלחמות העולם הראשונה היוו בטליאונים, בסתיו-1942 לאחר מאבק של שנתיים השגנו את זה. המשימה הייתה להשיג ולעבור, להשיג את המשק הקפיטליסטי ולעבור אותו. זו הייתה גם הסיסמה שלנו להגיע לbrigade. אבל השגנו זאת ב-1942. העובדה שזה בא כתוצאה שלחץ מלמעלה נתנה את אותה ערך לפני שהשגנו את הדבר הזה. אני פעם באתי אל אקלט והוכחתי ש מבחינה צבאית פלוגות אינן יכולות למלא כל תפקיד. כל זמן שיש רק סטטיקה, הם עומדים על המשמר, ברגע שמתחיל

איזה מבצע צבאי, הם לא יכולים לעשות שום דבר כי המינויים שיכולים לפעול זהו גדוֹד. אבל כל הזמן עמדתי בקשר עם הגנרל הירושלמי, מק - קונל, והוא פעם אמר לי: שמע, טה יש לדבר; אתה לעולם לא תשיג את הגודדים שלך. אמרתי: מדוֹע אתה אומר אף פעם? אז הוא אמר: אל תהשך שגדוֹד זה שלוש פלוגות יחד. גדוֹד זה שלוש פלוגות פלוֹס כל פינני דבריהם, ובגדוֹד לטעה זה צבא קטן. זאת אומרת שגדוֹד עברי זהו צבא עברי. כל השיקולים המדיניים הקיימים אצלונו נגד צבא עברי כי יטלים נגד גדוֹד עברי, ואתה תשיג גדוֹד עברי כמו שתשיג צבא עברי.

* מים אחדים אחרי שבתפסה ההודעה על הקמת הגודדים נקראתי אליו, והוא אמר לי: יש בגודדים, ואני נדרשתי להודיע לך מה תפקידם של הגודדים. והוא קרא לי מפיסה נירא את הטליים הבאות: להגן על נקודות תורפה ולספק כוחות ניידים מקומיים. אני אטבם היחתי איש צבא במלחמת העולם הראשונה, אבל לא עכתי כל קורס מוגדים פודרני. אז אמרתי לו: זה מצלצל יפה מאד, אבל פירוש הדבר לא קו ראשון, ככלומר לא ייחידת קרב כהונת. אז הוא אמר: אני אמרתי לך מה זה כן ולא מה זה לא, ואתה שבין מה זה.

ובכן ברור מה היה כאן. מה הייתה עוד פעם משיכת חבל, מה היה לחץ מלטלה تحت אפשרות יהודים, ומצד שני הימה שאלה מה זה שלוח את היהודים לקרב, זאת אומרת שהם יכבשו את ארץ ישראל וישחטו את העربים. אבל הם פצאו עזה, שאלנו מהיינה פלוגות ניידות, יטרו על איזה בסיסים או על מתקנים צבאיים יותר גדולים. הם יטשו תגבורת, אבל לא קו ראשון. ובמידה שזאת גודע לבחורים, הם תחילה להתרשם ושוב נמשכה הטערכות שנתיים. אבל מיד לאחר השיחה הזאת עם מק - קונל נסעתי לקהיר, נכנסתי למק - קנדלייש ושאלתי אותו: אמרו לי מה זה בריג'יד גראף? אז הוא

12.6.1953

אמר : זהו הסוס שאתה ניגש להצליף בו עכשו . רק אטמול קיבלת גודדים . אז אמרתי : זה הסוס , וצריך להצליף עליו עד שהוא יפול או שהוא ידר על ארבע רגליים . אז הוא אמר : זהה דיביזיה קטנה , זה קטן מדייזיה רק במספר , אבל מבחינה איכותית זהה דיביזיה , כי זה לא רק מספר בטליוונים , אלא זה כל ההיילות המסייעים וכל השירותים . וההבדל בין בריג'יד גروف ובריג'יד רגיל הוא שהבריג'יד הרוג'יל אינה יכולה להיות מופקדת על גזרת חזית בפני עצמה . אמרתי לו : אני יודע אם המלחמה תימשך עד כדי דיביזיה , אבל אולי . ואמרתי לעצמי : אני לא אאריך את המלחמה עוד יום אחד , כי בינתיים יהודים נשחחים . אבל אם המלחמה תימשך אולי נשיג את זה .

היתה אז ביקורת עלי מודיע אני הצגתني אז כיעד את הבריג'יד גروف ולא דיביזיה ? מפני הערכת הייש והערכת האפשרות המציאותיות . כי ידעת שאמנם יש לנו - 2000 איש , יש לנו אולי יותר , אבל מתוך זה היו - 1500 בחיל אוויר , 1500 בחיל הים . בינתיים היה גיוס לחיל הים , בעיקר לנמלים , לסدنאות , מתקנים , בסופו של חשבון היו כולה שעלו על אניות , אבל זו הייתה כניסה לצי , התקשרות עם הצי . גם כן ללמד הרבה דברים . אבל זה בינתיים לא בא בחשבון ככוח לוחם , וידעתי שלא נצליח לפרק ייחדות מקצועיות כמו שהצלחנו בחפרים , שמלאו תפקיד ראשוני במעלה , שיחידה אחת מהן זכתה להזכיר באחת מסקרים המלחמה של צירצ'יל , פלוגת ההסואת , שהמפקד שלה היה אהרוןוב . בכל היוטר נצליח להעביר קצר אנשים , פלוגת הנדסה לשלב אותה בבריג'יד גروف , אבל להוריד אנשים ממכוונות , להוציא אנשים מסدنאות , ולהפוך אותם לטראים רגליים את זה לא נסבול , ויש סכנה שם אנחנו נציג לעצמנו מטרה יותר קשה אז לא נשיג שום דבר . זה ידחה . אפשר לצרף פלוגת טובלה , תותחנים . אבל לדיביזיה דרישים לפחות תשעה גודדים , אז אפילו אם יש די פלוגות טובלה או מהנדסים , העיקר איןנו . על כל פנים רגליים אין זה , זהה תכנית בלתי אפשרית , ובعد זה קיבל תשובה שלילית .

לאור מה שהוشن המצוון שלו שקט, אבל אז היה מצב כזה שבו אנשים שלא כל כך התרמצאו במצב הצבאי העובדתי, וניסו לטעון את הטענה הזאת. לעומת זאת היו אנשים שסבירו שעל ידי גודדים הՂערנו לשיא ההישגים, ואנחנו לא חייבים ללבת הלהה. זה בא לידי ביטוי כאשר היה סבוך חמור עם השלטונות, כאשר הייתה השאלה מחדש לחזור את הגיוס. היו כאלה שטענו שייותר ממה שהשגנו לא שלא נשיג, וכי אפשר היה לחסוב שנשיג יותר, הייתה הרוגשה שם נפסק, הרי שלא נשיג יותר. אם לא נפסק, ייתכן שעוד נשיג משהו.

הדברים נמשכו עוד שני שנים, מספטמבר-1942 עד - 1944, עד שענין הבדיקה הושג. זה היה פרשה ארוכה ומינുת, אבל תפקיד רצוני מאד מילאה בהזדמנות גדור השמי מהארץ. אני רוצה לציין זאת, כאשר העניין הזה הופיע אז כמאורע שלילי, כהוצאה גדור שלם מהארץ, הוצאה יותר מאלף איש מהארץ ולא סיכויים. על זה הייתה מערכת ציבורית גדולה והיו חברים שדרשו להרחיק לכת, וזה הפך גם לויכוח בין סיעות.

באותם הימים טען הצבא, שאנחנו בתקופה ידועה אמרנו שהפלוגה מיועדת להגנת הארץ. מה זאת אומרת? צריך להבין את הדברים לפי היגיון הצבאי: כל זמן שנש��ת שכנה לארץ, הפלוגות האלה מיועדות להגנת הארץ ואי אפשר להשתמש בהן לצורך אחר. אבל ברגע שאין תפקיד של הגנת הארץ, אז אי אפשר לדרש מאיתנו להחזיק פלוגות כאלה פה מטעם התחויות ההייא. כי אנחנו לא מחזיקים אותן להגנת הארץ. התחויות היזמת הבלתי בתוכה, האם נחזיק את הפלוגות האלה פה כאשר שאלת הגנת הארץ לא קיימת עוד? אנחנו לא נחזיק אותן. אנשים חייבים לשרת כל זמן מלחמת העולם. המלחמה נשכחת, אי אפשר לדרש מהצבא שהוא ישב כח במקום שאין לו צורך. ובזה הם לא מפירים שום התחויות.

הוינטום הזה נשתלב בוויכוח אחר. כל הזמן הייתה שאלת אם
אנחנו ממלכים את הכוחות, אם אנחנו דואגים להוננת הארץ. או אני רוצה
לומר: שבחינה אחות אפשר היה לומר כי כל מה שהוזענו מהארץ הוזענו
על חשבונו והוא היטוב. אבל הדברים לא כל כך פשוטים. לעיתים יש סכום
כמ"ש חזב נים שזו קבע, אז אוטומטית; אם אני מקיש סכום זה וזה לשוו
זה - אז חסר לי מזור אחר. אבל לעיתים מרווחים מזה.

למעשה מה יא? אנחנו בהתחלה, סתם גיסתו וקראו להתנדבות,
עד שנטקלנו בקשיים. קודם כל היו אנשים שלא עשו, ואנשיים
שעכו, צריך היה לעכב אותם אם הם מילאו תפקידים רציניים בארץ.
הוא פזה כל אחד צריך לדעת מה חובה לעשות אם הוא כבר טביזיס.
אנחנו הגענו למשטר של התגוייתם לפי גילים, סוגים, לפי מרב משפחתי
לפי תפקידו של האיש, איזה תפקיד הוא טמא בהגנה או בחיי
האזורניים. זו הייתה הקדמת רצינית מאד בשבי הביאו שהיה כפרוץ
מלחמה מחר ור. היה לכל זה תקדים ומטכנות. היישוב התרוגל לדבר כזה.
לו הייבו צריכים לקיים את שטר הגוים של מלחמת השחרור
לא כל הקדמת של מלחמת העולם השנייה - איני יודע אם היינו טוניים
לאוותם ההישגיהם. כאשר המחלקו לגוים אמרנו: אם אנחנו פגיזים, אז
אנחנו פוגיזים לא רק לגוים חזז אלא גם להוננה. על רקע זה נטאפרה
קדמת הפלט"ה. לא רק טלית ביתה כל סתייה כין קדמת הפלט"ה והגוי
לצבא, אלא רק הודות לנו יוס הצבאי תבזבז אפשרית הייתה הקמת הפלט"ה
נתור כוח פאורלון. כי הפלט"ה לא קרא סתום להתנדב, אלא נשלחו לפט"ה
אנשי טקסים שנקבעה להם סכמה, אז הם מתכוון לכך לאבבא, וכך וכך
לפלט"ה היו כלים שקבעו: ניל זה לפט"ה וNIL זה ותלאה לצבא, סוגים אלה
לפלטה, סוגים אחרים לצבא, אלה שלא מהתישבות הילכו לצבא, אנשי התישבות
הילכו לפט"ה.

יצירת הפלט"ח הטילה מטסahn כספית שעד אז לא נשאטו בה , כי

זה היה דבר שחייב תקציב במדים אחרים לבטרוי . תקציב ההגנה עד אז היה משכורת של מפקדים . היה זה רק קדר , סופר אנשיים מצומצם שדרוין היה להקדיש את זמנו . היה צורך ברכישת כלים , ציודן קורסים . אלה היו הסעיפים העיקריים של תקציב ההגנה .

בשתחילה לדבר על הפלמ"ח , הבו שטריך להגדיל את התקציב . כי צריך להחזק מספר אנשים בקביעות . אז אמן היה סיור עם המשקים , שהם נושאים בחלוקת מההוצאות , אבל גם חלק ההוצאות שנפל על ההגנה היה סתום רציני מאד . רק במסגרת של מגבית התגייסות של ההגנה , להצלת יהודים מאירופה ולקיום הפלמ"ח , רק במסגרת זו ניתן גיוס האמצעים של הפלמה . אז הדברים השלימו זה את זה ולא התנגשו זה עם זה . היו במקרה שדגלו בגiros מבחינה מדינית והיו במקרה שדגלו בפלמ"ח מבחינה מדינית .

האמצעים של הפלמ"ח . אז הדברים השלימו זה את זה ולא התנגשו זה עם זה , היו במקרה שדגלו בגiros מבחינה מדינית וזהו במקרה שדגלו בפלמ"ח מבחינה מדינית . אבל מבחינה לאומית-כללית אלה היו שתי פעולות של גופ אחד , זה היה גיוס והגנה , זו הייתה הבריגדה והפלמ"ח . וישוב שאין לפניו רק מsie מה אחת להתוגונן , אלא גם מsie מדינית , גם מsie עולמית יהודית כללית , כל זה לא יכול היה להישנות בדרך אחרת אלא על-ידי חלוקה רצינונית של הכוחות ותכנון מקיף .

ובכן החליטו להוציא גדור ללב , ועל זה הייתה כל המערכת . אבל כאשר הגדור יצא , אז אמר נציג הסוכנות : אם נגורע עליהם יצאת , אל תצאו כקרבות אלא כ摔חים . זו הייתה ההרגשה שליוותה את הגדור . הגדור הזה נתאפשרה לו תכנית אימוניים צבאיים בשלב הרובה יותר גבוהה מאשר היה הדבר בארץ . הוא בפעם הראשונה עשה אימוניים פלוגתיים שלא היו עד אז , ולא ימוניהם של גדור שלם הוא הגיע רק בתקופת הבריגדה . והעיקר פה היה שנוצר מצב של כוח , של עצמה צבאית , שכל הזמן רתך ותסס , וכל הזמן התפרק והדיבק בתסיסה שלו גם את מפקדיו . הוא יצר עי ות , גרם הרבה כאב ראש להתפרצויותיו למפקדה שבkahir ידענו כל

הזמן שהגדורד הזה הוא לא סתום בכיס, כי הוא שומר על מרכזים ידועים, אלא הוא גם בעיה . זהה הביא אפילו איש כמו ג'טבו, שהיה טמן מאד, להסכים בלי ללבת דרך לונדון, בלי להרים את הפטיש החזק של הקבינט הבריטי, שהוא מוכן להוציא את הגדורד הזה לחוץ, לרוב, אבל לא לזרע גדורדים יחד בשום אופן, אלא לשלב גדורד זה בתוך דיביזיה בריטית.

זה לא סייק אותוו, אבל התסיסה הזאת באה על-ידי עובדת גיוסו של הגדורד הזה. הייתה במשיסת הזאת כל הזמן סכנה, שהתקפרזות הזאת תחרוג מגבולותיה , ואות הגדורד ייה לסתור, ואז או שיחזירו אותו או שיפרקו אותו, ואות נפשיד את העמדת הזאת שלנו בדרך התקדמתו לנו לאירופה ולחוץ. כאן הייתה טיטה מאי מרכיבת שפעם הוטלה על אנשי הצבא, משימה מדי נית אין לשמר על הצבא ואין לשמור על הרוחה שלו.

פעם טsty לונדון, שלחתי שדר לשלה מה שמי רשות לצד הציבור של הרכז שאיני מבטיח כלום, אבל עלייך להחזיק מעמד. מהטלים "אני מבטיח כלום" הוא צריך היה להבין שינוי בעיה, סימן שיש תוכנית, והוא כן הבין את זה. כי סתום ביום חול רוויל לא היית כתוב לו איינו מבטיח כלום. העובדה שאמרתי כך הוכיחה לו שאני דואת איזה סיכון. והוא צריך להחזיק מעמד שם תהיה התקפרזות חריפה מדי אז יכול זה להביא את הגדורד לידי פרוק, וכל העניין שוקע.

את השוגט הבריגדה יש לזכור לזכותם של חמשת גורמים. קודם כל לעובdet מזיאותם של שלושה גדורדים שהחזיקו מעמד בתפקידים חשוביים ביותר שאפשר לתאר מול ארכות החומר האנושי ובהשואה למטרת שליטה נתנו האנשים. כוח החזקת המעד, וזה השלד הציבורי של הגדורדים האלה מאיכות גבורה מאי שחייה לנו פעם בארץ ובתנונה החלוצית

12.6.1953

DOC01140z4

הגורם השני - הוא שכל הזמן הייתה חתירה מדינית פעליה בלתי פוסקת לקראת מטרת ברורה ומטרת שנקבעה מראש. הגורם השלישי - היה גורם אישי לחלוtin זהו צ'רצ'יל. בחשבון אחרון זה היה החשבון המכריע. צ'רצ'יל, שכל העניין הזה של צבא היהודי משך את לבו, הוא ראה בזאת הרפקטה אצילה מאד. הגורם הרביעי - הייתה השחיטה באירופה. השחיטה באירופה שהזעימה מאד על דעת הקhal והטרידה מאד את המצחון של אנשים אחרים. כשהאני טstyl ב- 1944 באביב ללונדון, אז בעצם המשימה הראשונה שלי הייתה להשיג אפשרות של צנחות להונגריה, כי זה היה כבר לאחר השחיטות הגדלות בפולין וגרמניה. אז החל הדבר בהונגריה, ונראו אז אפשרויות הצלה. הגרמנים שלחו אילינו שליח, יואל ברנט, והוא בא לחלב כדי לנחל משא ומתן על הוצאה יהודים מהונגריה, על הספקת ציוד על ידי בעלי ברית לגרמניה הלחמת נגדם. והם קראו לזה דם נגד סחרות. הסחרות כללו מכוניות משא, כל מיני מכונות וכן הלאה. וכל המעכבות היו נגד, כולל ברית המועצות. אבל בינתיים הייתה גם הצעה של צניחה. ניצלנו את האיש לשם קביעת מקומות, והיתה תכנית של צניחה לתוך הונגריה, והתכנית הזאת אישרה על-ידי צ'רצ'יל עצמו. כאשר התחילו ביצוע נתקלו באיזה מעוצר והתכנית לא בוצעה. הרקע שאפשר בכלל דבר על זה, היה רקע המלחמה באירופה, ולא משום הדבר הסנטימנטלי שבאירופה יש רצון לה坦קים بعد יהודים שנרצחו, אלא מבחינה זו שהמלחמה נפרדה מהمزרחה התקיכון. והגורם הערבי חדל להחזק, נחצנו ממי שאינו קורא....
ה策反 factors הגורמים האלה נתנה את ההחלטה הזאת, אבל לא מפקדת המזרחה התקיכון הכריזה שביתת נשק. כאשר נתקבל המכתב הראשון, שבו נמסרה החלטה להקים בריגדה יהודית לשם השתתפות במלחמה באיטליה,

שם נאמר: כי אם יש שלושה גזודים, שלושת הגזודים האלה פטלאים

תקידי מספר חיוניים. מכיוון שלושת הגזודים האלה הם גזודים פנושים כבר, הם יהוו את הבריג'יד גروف. אבל אי אפשר לוותר על התקידיים שהם פטלאים, ואין לפיקדת המזרח התיכון תחليف להם, לכן בבקשת הסוכנות היהודית לנויו שלושה גזודים חדשים שיملאו את מקומם של שלושת הגזודים האלה, כדי שהם יוכלו להשתחרר להווות את החסיבה הלוחת. כאשר אני קראתי את זה, היה זה הרובה יותר גרוע בעיני מאשר אילו קיבלתי תשוכה שלילית.

אבל רأיתי פה פזימה טען, גם לחת לנו בריג'דה ולפתיע עליבו אחידות על הקמתה. כי היה ברור שבאותו שלב במלחמה בסוף הקיץ של 1944, אי אפשר לתלום לנויו כארץ ולהוציא אنسים. כדי שלושה גזודים, כ-3000 איש נספסים. אי אפשר היה ללחום על זה. קודם כל כמה זמן זה ימושך לעיס אותם. ורק אז, במידה שיחליפו את הגזודים, הם יצאו לבריג'דה, ורק אז תתחיל הקמתה. כל העניין יכול להיגמר בבושת פנים ענקית. אני זכר את הערב הזה כאשר נתקבל המכתב. אמר חבר אחד: נקרא את זה בוקר. לחרות הוא אומר לי: אני לא ישנתי, אבל למדתי את המכתב, ונדמה לי שמצאת את הסוד. פה כתוב כך: הקבינט החליט להקים בריג'דה יהודית. אחר כך נאמר: מכיוון שיש גזודי רגלים שימושיים בתפקידים חיוניים, והם באים בחשבון, אין מפקדת המזרח התיכון יכולה לשחרר אותם, אלא אם היא תקבל תחليف. וכך אתם מתבקשים לנויו שלושה גזודים. פה יש שני דברים: יש החלטה מדינית עקרונית בדרג הנגבה ביותר של הקבינט הבריטי, ש策ריכה לקום בריג'דה. יש תוכנית אחרת של משרד המלחמה איך לבצע את הדבר הזה. אז הם מגלישים תוכנית איך לבצע את זה על ידי זה שניתן שלושה גזודים חדשים. הקבינט לא אמר

זאת . הקבינט אמר שצרכיה לקום בריגדה . אמרתי : אתה צודק בהחלט , אז
 כשנכנסתי לועידה עם משרד המלחמה , הייתה משלחת שלנו , גם אליה גולומב
 הייתה בזה , הוא היה אז בשלבים האחרונים של חייו , הוא היה במצב גופני וגם נפשי
 קשה מאד , אז אני בישיבה הראשונה הודיעתי דבריהם ברורים : אם זהה התכנית
 הייחידה היא לא בא בחשבון . הם לא יקבלו אף גדור אחד . אם כוונתם היא להוציא
 לפועל את תוכנית הקבינט , מוכראים לחתת את הגדודים האלה בלי תחילף . זה יצר
 מתחות גדולה , אבל בישיבה הבאה אחר כך הודיע גנאל סטייר : הודיעו לפג"ט ,
 הוא מוכרא ליותר על הגדודים ולהסתדר אין שהוא יכול . מזה עלו הדברים על
 פסים . את הרוגו והזעם של פג"ט ראייתי כששבאתி חזרה לקהיר והיתה לי ישיבה
 איתו . אבל לא הייתה כל החלטה . הייתה החלטה של הקבינט , והוא היה מוכרא
 לשחרר את הגדודים . ובכן זה היה אחד הרוגעים הגדולים , כאשר אפשר היה לראות
 את שלושת הגדודים יחד בפעולה . הבריגדה לא הייתה עברית טהורה . בין התותחים
 היו גם אנגלים . דока ייחידת הרפואה של הבריגדה לא הייתה עברית , כי לא הייתה
 לנו יחידה רפואית . גם בחיל חימוש היה פיקוד לא יהודי . היו כל מיני פגמים . היו
 מצבים נפשיים קשים ביותר , מפני שבסטיו 1944 רוחה ההנחה בלונדון כי המלחמה
 תיגמר בסוף החורף . אילו נגמרה המלחמה באותו חורף לא היו נכנסים לקרב .
 כאשר סייפרתי את כל העניין לאנגלי אחד ציוני נלהב , שmailto תפקיד חשוב מאד
 בכל הפעולות מאחורי הקווים , הוא אמר לי שני דברים : א) הוא אמר לי : שמע ,
 איini מבין את סבלנותך . ושנית הוא אמר לי : אתה אחראת את השעה , המלחמה
 עומדת להיגמר . אז אמרתי : אני חושב שיש לי עוד חורף אחד , אני חושב שהיה יהיה
 החורף הקשה הראשון של גרמניה . בחורף הזה היא תחזיק מעמד , אבל בחורף
 הבא היא כבר לא תחזיק מעמד .

הוא אמר לי שאני טועה, שנחנו אחרנו. ומה שקרה לתגבורת שנשלחה לאיטליה, כאשר הבריגדה כולה הגיעו לאיטליה עם הפסקת הקרבות. אני זוכר את המשבר של הגדור הראשון במלחמת העולם הראשונה, זה היה דבר חמוץ מאד. לעומת זאת הייתה סכנתה שהמלחמה תימשך יותר מידי, והבריגדה תסבול אבדות. לא הייתה עתודה להשלים את האבדות. זה היה מאוחר מדי. באותו יום טלגרפתי לאותו איש לומר לו שלום, ולאחר הכישלון של ארנהיים הוא אמר: אתה צדקת, גמר המלחמה נדחה, זה לא יהיה החורף הזה. אבל המזול היה שהמלחמה לא נמשכה יותר מידי זמן. והבריגדה הייתה בקרוב רק 40 ימים. נפלו מתוכה 40 איש. זה לא היה כמו צה"ל. זו הייתה מלחמת עולם. זה היה דבר מבודד ונפרד, והיו בעיות קשות מאד.לו היו אבדות קשות, אז היה משבר צבאי ומדיני חמוץ מאד. ואני ידע הרבה מפעלים שהיו להם מזול כזה כמו של הבריגדה, שהיא הספיקה להיכנס למלחמה, וגם לא הייתה בה הרבה זמן.

יהיה רגע שני כביר, כאשר ניתן לראות את הבריגדה בחזית. עכשו זהה מהדורה כהה מאד של צה"ל, אבל אז זו הייתה המחשבת חלום. אילו שכחת לרגע שאתה בארץ זורה בעצם, ואילו שכחת לרגע שהמדינה הם לא מדין שלך, אם כי היה אז מגן דוד על הזרוע ודגל, אז הייתה לפניך אילאה של צבא עברי הנלחם על מדינותו, כי הייתה זו גורה שלמה של חזית תפosaה ככלא על ידי גודדים עברים, עם לוחות ועם כתובות עבריות וצבא לכל ענפיו, תותחנים, רגילים וכו'. היו רופאים יהודים בגודדים, נקודות העזרה הראשונה בחזית היו עבריות, אבל היה לא יהודי.

הרגע השלישי הזכיר היטב הפרידה מהבריגדה בבלגיה, כאשר נאמר בסוף הנאום: החטיבה העברית היהודית מתפרקת: הצבא היהודי יקום, ולא יהיה מושג אז מתי הוא יקום, אבל הוא קם.

12.6.1953

אני מוכרכ להתעכ卜 על שלב אחד כאשר המלחמה נגמרה, הייתה אז שוב סכנה של משבר הון בתוך הבריגדה והן בארץ, וברוח קריאה במחנה בארץ: שובו!
 והיו קבוצות פוליטיות שעשו מזה סיסמה? הייתה התארגנות של הורים שפנו לsocionot היהודית ודרשו להחזיר את ילדיהם. התשובה הייתה שהם אינם ילדים, אנשים שהתגיסו לצבא הם בוגרים, נדרש להיות משא ומתן אותו ולא עם הוריו. ובכן קרה שגם הסיסמה הזאת "אל תצאו כקרבות אלא כשליחים" נתקינה, וגם הסיסמה שטרקה בשעת הנפת הדגל, שנאמר "יהי הדגל הזה נר לקיבוץ גלויות" נטאמתה. אתם יודעים איך באופן גשמי הפך מחנה הבריגדה לנקודת המטרה של הנדייה מכל קטות אירופה, ואין היא הפכה לארגון הראשון של העפלה, איך הם קבעו מטרה פוליטית למחלנות של עלייה לארץ ואיך הם מאבק אדם זה יצרו מחנה ציוני לוחם. אין שום כלל לתפקיד שמילאו מחלנות אירופה בהכרעה המדינית שנפלה לבסוף בארץ, המבחן הזה של התפרצויות לארץ ישראל, של העפלה, של הסירוב לחזור, של הסירוב ללכנת אמריקה בתקופה ההיא, בתקופת הסער והפרץ שלו, ההופעה בפני ועדת אחרי ועדת, ההופעה בפני הפיקוד העליון הבריטי האמריקאי, אי אפשר כלל לתאר את זה, את כל ההתפתחות הזאת, בלי החוליה הראשונה של השרשראת, העובדה שעד השחרור הייתה הבריגדה על אדמות אירופה. הייתה משלחת של 4000-5000 איש, הייתה זו משלחת כה גדולה של אנשי ארץ ישראל באירופה, שמיד לקחו לעצם את רשן ההנאה, והדריכו והטיפו לכל מיני דברים וגייסו את כל המחנה הזה למערכה. זהו אחד הניסים הגדולים שאירעו בתולדות ישראל בימינו. זה היה גם אחד הדברים המרתקים ביותר: הפגישה של החיילים שלנו עם הפליטים. איןכם יודעים מה היה בשבי המחלנות האלה מציאותה של בריגדה באירופה.

אני יודע מעט מaad נסיעות בתוכנו שנייתם להם להגישים בתקופה כה קצרה כמו במלחמת העולם השנייה עם תנועת התנדבות. על התועלת הצבאית הישירה של הפעולה הזאת לא דיברתי. זהו נושא יותר רחב. צריך לקחת את כל החיליות ולפרט מה היו תרומות כל היחידות האלה וכל האנשים שיצאו מתוכן. אני זכר לילה אחד ביום אחדת הפוגות קיבלנו מה שקיבלו, והלכתי אז לראות איך מרכיבים את התותחים. זה היה באישון לילה, והיה איתה מרכז שעבדו בו כ-30 איש בהרכבת התותח שלמהרת כבר יצא לפולה. מתחם-30 אלה, 28 מהם היו חיילי יחידות החימוש במלחמת העולם השנייה, אחד או שניים היו יהודים מפולין או מהצבא האדום וגם כן היו מומחים במקצועות אלה. אבל כמעט רוב האנשים היו חיילי הבריגדה.

זהו דוגמא אחת מינני רבות, ואנחנו אמרנו שנבנה את הכוח העברי בכל הדרכים האפשריות ונראה בהם שלוחות של גוש אחד שעמידים להתאחד יחד. **מבחן מדינית צורפה היתי אומר כך: אנחנו התחלנו לבנות**

את המדינה לא ב-15 במאי 1948 כאשר הכרזנו עליה, אלא כאשר ייה ודים יצאו מהחומה לפניהם 80 שנה והקיפו 100 שערים, או כאשר הם יצאו לפני 75 שנה מהחומה בירושלים והקיפו את פתח-תקווה או את ראשון-לציון. במה הטעטה הדבר שהקיפנו את המדינה, אשר לא הקיפנו אלא גיבשנו את עצמנו ואת האופי הייחודי שלנו. נחלת שבעה הימה השכונה הקאשורה בירושלים. ראשון לציון הייתה המושבה הראשונית עם תא של חיים יהודים עצמאיים, אחר כך אוזור שלם עם עבדה יהודית, הגנה יהודית, בלי שום הכרה חיזונית, בלי שום מעמד رسمي, בלי סימני היכר חיזוניים, אבל הוועיה של עצמאות יהודית. הם נשענו לנפרי רק על כוחם בייצור, הבנה, עזרה הדנית, הם סבליטים ישוט לאומית כלפי עצמאותם וככלפי אחרים, הם עושים מה שאפשר באיזה משטר שהוא כדי לחתם מסכימים של

12.6.1953

DOC01140z10

ביטוי לייצר העצמאות שלהם .

אחר כך ניסו לעשות זאת בתנאים בלתי ליגליים , במסגרת צבא זר עם פיקוד זר , וכל זה מוביל למטרה אחת העצמאות השלמה . הולכים אמנים בנסיבות שונות ומטפסים בסולמות שונים ומגיעים לאותה נקודה . הרוח הזאת באה ידי ביטוי נמרץ מאד בתנועת ההתנגדות במלחמות העולם השנייה ובא לגמרי על שכרו .
